

15

100ste editie

Alex Agnew neemt opnieuw het woord

de rectorkandidaten zijn klaar voor de strijd

de wondere wereld van pickup dating

studentenblad Universiteit Antwerpen

dwars

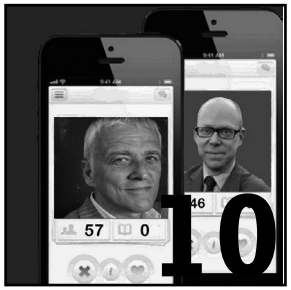
nr. 100 | jaargang 15 | februari 2016 | gratis | www.dwars.be

inhoud

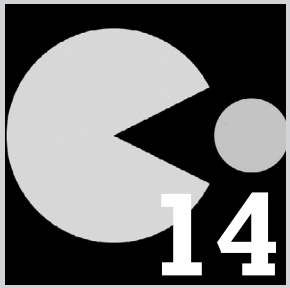
dwars 100

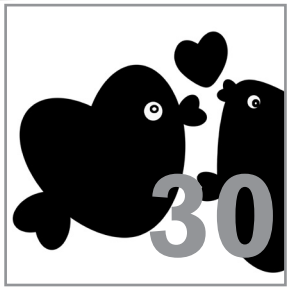
Alex Agnew
neemt opnieuw het woord
kranten berichtten al eerder over zijn terugkeer op het comedypodium. Deze keer komt Alex Agnew tegenover uw dwars-reporter zitten

dubbelinterview rectorkandidaten
de rectorverkiezingen komen dichterbij. Tijd om de twee heren eens uit te nodigen voor een gesprek

het geweten van het internet
professor Raphael Cohen-Almagor spreekt over de maatschappelijke verantwoordelijkheid op het internet. En de duistere kant ervan

als de vissen niet willen bijten
hoe vis je de juiste uit een zee vol vissen? *dwars* gooit Tinder overboord en ging de straat op. Welkom in de wondere wereld van *pickup dating*

Antwerpen

13 **betweter**
modieuze Maria

18 **centerfold**
een dwarse mozaïek

22 ***dwars* door de geschiedenis heen**
15 jaar op een lijn

onderwijs

20 **microscoop op wetenschap**
ben jij ook hoogsensitief? Een artikel voor gevoelige lezers

26 **mens sana in corpore sano**
een skireis draait uit op een drinkbekerstelerij

28 **proffenprofiel**
Nicolas Carette

cultuur

17 **cultuurstrookje**
drie werken worden heruitgegeven 100 jaar na de geboorte van Hrabal

34 **het laatste woord**
paleoweltschmerz

35 **contraire**
satire

maatschappij

03 **editoriaal**
mijlpalen

33 **dwarsligger**
in bed met Nico Deswaef

36 **strip**
Ilah

mijlpalen

editoriaal

Presidentsverkiezingen! De Republikeinen en Democraten strijden in de Verenigde Staten voor het Witte Huis en ook de universiteit bereidt zich voor op grote verkiezingen. De kandidaten maken hun borst nat. “De strijd om de Middelheimlaan”, zoals een van onze oud-hoofdredactieleden het noemde, is begonnen. Over de standpunten van de kandidaten lees je meer op pagina 10, maar voor het echte debat moet je wachten tot eind februari.

Eenzaam werkten wij gedreven door op zondag, 14 februari, of Valentijn. Voor mensen die naarstig zoeken naar een (nieuwe) levenspartner hebben we tips op pagina 30. Hoewel we misschien niet in de armen van onze geliefde liggen, schijnt achter de wolken de zon. Een gouden licht straalt op ons magazine, want we vieren weer een mijlpaal: na vijftien jaar is het nu de honderdste keer dat de redactie zich een weekend opsluit om jullie te voorzien van nieuw leesvoer. Dankzij alle hardwerkende dwarsers is het na vijftien jaar nog steeds een eer om in de hoofdredactie te zetelen. Een overzicht van hun noeste arbeid kan je bewonderen in de centerfold.

Geloofd zij God! Er ligt weer een editie van *dwars* voor u klaar, al zou Alex Agnew ons deze uitdrukking niet vergeven (pagina 4). Wij kregen al eerder de vinger van hem, en u nu ook. Of hij de volgende veertig dagen vegetarisch eet weten we niet, maar doet u mee aan Dagen Zonder Vlees? Redactrice Jutta wel en haar ervaringen kan je wekelijks volgen op onze website. Als je echter prikkelbaar wordt van een tekort aan dierlijke eiwitten en deze ‘onzin’ liever mijdt, ben je misschien wel hoogsensitief? Het lezen van pagina 20 kan je hierover uitsluitsel geven.

We moeten ons wel verontschuldigen omdat wij hier het woord nemen. We voelen ons een beetje als een mol. Onze allerliefste hoofdredactrice, Julie, Jules of ‘ons mama’ heeft hardhandig kennisgemaakt met de motorkap van een auto: haar fiets heeft de aanvaring overleefd, zij is iets meer gehavend uit de strijd gekomen. Haar aanwezigheid wordt gemist, maar we proberen het te redden zonder haar. Veel beterschap Julie!

Yannick De Meulder,
Adjunct-hoofdredacteur
&
Anouk Buelens-Terryn,
Redactiesecretaris

colofon

dwars is het studentenblad van Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. *dwars* verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op UAntwerpen-campussen Stadscampus, Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Mutsaard. Dit nummer werd afgesloten op 14/02/2016. Oplage: 2.650 exemplaren. V.U. Julie Colpaert, Kleine Kauwenberg 22, B-2000 Antwerpen

Hoofdredacteur Julie Colpaert **Adjunct-hoofdredacteur** Yannick De Meulder
Redactiesecretaris Anouk Buelens-Terryn

Redactie Alexia D’hont, Anouk Buelens-Terryn, Jutta Buytaert, Leonie Vanstappen, Natasja Van Looveren, Quinten Van den Broeck, Ruben Bal, Stijn Demarbaix, Yannick De Meulder

Eindredactie Stijn Demarbaix (verantwoordelijke), Donna Kerseboom, Jolien Bernaerts, Jutta Buytaert, Leonie Vanstappen, Lynn Elshof, Maxene Willems, Natasja Van Looveren, Quinten Van den Broeck, Ruben Bal, Silke Rochtus, Yannick De Meulder

Fotografie Natasja Van Looveren (verantwoordelijke)

Illustratie Anouk Buelens-Terryn, Basia Dajnowicz, Ilah, Yannick De Meulder, Yara Goth

Vormgeving Diana Dimbueni (verantwoordelijke), Alex Noels, Anouk Buelens-Terryn, Yara Goth

Social Media Inez Taeymans (verantwoordelijke), Leonie Vanstappen

IT en Web Kristof De Middelaer, Maxene Willems, Ruben Bal, Stein de Groof

PR Sofie Vanderhulst

Drukkerij Favorit

Cover Natasja Van Looveren

Met dank aan Floris Geerts, Jan Adriaenssens, Judith Buysse, Martijn Fraanje, Max Neetens

E-mail contact@dwars.be **Adverteren** adverteren@dwars.be **Website** www.dwars.be

Redactielokaal en correspondentieadres: *dwars* - studentenblad Universiteit Antwerpen, Kleine Kauwenberg 22, B-2000 Antwerpen

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht om ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

Alex Agnew neemt opnieuw het woord

en kent geen grenzen

Tekst: Anouk Buelens-Terryn ■ Foto's: Natasja Van Looveren

Een zwarte leren jas, zwarte *boots*, zwarte bril. *The legend is back*. De krantenkoppen berichtten al eerder over zijn comeback, maar vandaag komt hij tegenoverover mij zitten. Het is koud buiten en voordat hij een koffie bestelt, haalt hij de laatste wintertranen uit zijn ooghoeken. Dit blijkt het startsein voor zijn geratel.

"Ik heb er weer zin in!" lacht hij. Het is me duidelijk waarom hij weer op het comedypodium kruipt. Mijn eerste vraag lijkt hiermee al beantwoord. Maar Alex Agnew blijkt geen man van korte antwoorden te zijn en geeft meer verhaal.

"Eigenlijk had ik twee redenen om te stoppen drie jaar geleden. Ten eerste hoopte ik op een internationaal platencontract met Diablo Blvd (*de heavymetalband waarvan Alex de frontman is, nvdr.*). En dan kun je niet bij het tekenen van zo'n contract even zeggen: 'oh ja, onze zanger staat 150 keer per jaar met comedy op het podium'. De voornaamste reden was echter dat ik het beu was. Ik had niet het gevoel dat ik echt wat nieuws te vertellen zou hebben wanneer ik direct terug op het podium zou kruipen. Tegenwoordig gebeurt er gelukkig weer wat. Ik kan weer gaan zagen op het podium."

Hij neemt een slok van zijn koffie. "Het astronomische bedrag dat ik ermee zal verdienen speelt waarschijnlijk ook wel mee. *I'm just doing it for the money!*" Hij lacht hard, kijkt dan weer serieus en zegt er gauw bij: "Nee! Goed, misschien wel een beetje. Toeren met een band levert immers niet zo veel geld op. Dat is vooral investeren en hopen dat we er ooit iets aan zullen verdienen. Dat is niet erg, want we doen dat graag. Maar je hebt ook zoiets vervelends als rekeningen en die weten je altijd wel te vinden." Zijn lach verschijnt opnieuw. "Het is echt wel vooral omdat ik er terug zin in had. Drie jaar niet op een podium staan is lang voor een comedian."

Verbaast het je dat je ticketverkoop zo'n vaart loopt na je drie jaar afwezigheid?

(*Zonder aarzelen*:) "Ja! Dat is cool, niet? Maar het gevoel is dubbel. Aan de ene kant verschiet ik daar nog altijd van. Ik wil niet het gevoel hebben dat als ik iets aankondig, dat alles dan meteen is uitverkocht. Aan de andere kant zou ik ook zijn verschoten als het niet zo was. Dan zou ik wel gedacht hebben 'shit, ik ben niet meer populair!'" Er volgt weer een bulderlach.

Hoe meer ik weet, hoe minder ik het gevoel heb dat ik nog iets te zeggen heb

"Maar blijkbaar leef ik erg op YouTube. Ik word herkend door mensen die officieel te jong zijn om mij ooit live gezien te hebben. Als zo'n gasten van twaalf roepen: '*Gij zijt* Alex Agnew!' denk ik steeds: 'Hoe weet jij dat? Jij zat nog in de lagere school toen ik stopte met spelen!' Mijn gezaag blijft kennelijk cool om een mij onbekende reden en dat is best wel tof om te merken."

Je zaagt graag, zeg je. Is dat je rol als comedian? Heeft een comedian überhaupt een functie in onze samenleving?

"Nee, wij zijn volstrekt nutteloos. Al denk ik zelf dat we misschien een rol hebben om dingen te relativeren. Ik wil daar alleen niet te gewichtig over doen. Ik ben uiteindelijk maar entertainment, iemand die mensen bezighoudt voor anderhalf uur zodat ze even niet meer aan hun werk of kinderen moeten denken."

"Vroeger was dat de taak van de hofnar. Hij was de enige die ongestraft met de koning kon lachen. Hij droeg een zotte hoed met bellen eraan, zodat de mensen zeiden: 'Kijk, die moet je niet serieus nemen'. Maar de waarheid komt meestal van iemand die je niet serieus neemt. Hoewel ik vind dat comedy in de eerste plaats grappig moet zijn, draagt de beste comedy voor mij ook een boodschap."

"Dat is ook de reden waarom ik op een podium sta. Niet alleen om te vertellen wat me deze week bij de bakker is overkomen, maar ook om te vragen: 'Is dit niet allemaal een beetje raar?' Misschien zoek ik het allemaal wat te ver, maar dat vind ik wel leuk. Ik merk dat ik dan soms ook dichter bij de waarheid zit, gek genoeg."

"Ik ben niet de enige die mijn eigen waarheid denkt te verkondigen. Het internet staat vol met waanzinnig ongenuanceerde meningen. Dat vind ik fantastisch, omdat je weet dat deze uitspraken komen van mensen die er niets over weten. Ik wou dat ik dat soms ook nog kon. Door te researchen, merk ik echter dat ik het veel moeilijker heb om nog ergens een mening over te vormen. *Ignorance is bliss*! Hoe meer ik weet, hoe minder ik het gevoel heb dat ik nog iets te zeggen heb. Je kunt niet elke mening kapot nuanceren, want dan blijft er ook niet zo heel veel meer van over."

De waarheid komt meestal van iemand die je niet serieus neemt

"In mijn show moet ik dus ergens een standpunt innemen. Ik moet iets zien te vinden dat ik echt wil zeggen. Dat is erg moeilijk als je de hele tijd denkt 'dat is nu ook niet helemaal waar, want …' Natuurlijk kan het grappig zijn als je alles kapot relativeert, maar dan eindig je waarschijnlijk met een show waarbij het publiek niet goed weet wat je nu eigenlijk gezegd hebt. Wanneer ik vlak na de aanslagen in Parijs een try-out moest spelen in een café, heb ik ook letterlijk gezegd: 'Ik heb het gevoel dat ik daar iets van moet vinden, maar ik weet eigenlijk niet wat het juist is wat ik daarvan vind.'"

"Je kunt zeggen: 'De islam is het grootste probleem van de wereld.' Of je kunt zeggen: 'Ja, maar ze zijn ook niet allemaal slecht.' Het ligt er gewoon ergens tussen. Charlie Hebdo en de aanslagen in Parijs zijn wél indicatief voor een godsdienst die een ideologie heeft die totaal niet strookt met wie wij zijn. Als je dat ontkent, wat in politiek correcte kringen soms te veel gebeurt, krijg je van die toestanden zoals in Keulen."

"Vrouwen verkrachten is gewoon niet goed! En dat heeft niets te maken met huidskleur, afkomst of ideologie. Verkrachtingen moeten gestraft worden."

"Maar de lijn tussen 'de islam is slecht' en 'niet alle islamieten zijn slecht' is erg dun. Het is veel gemakkelijker om iedereen gewoon over één kam te scheren. Je kunt dan veel harder gaan voor een simpele lach. Maar eigenlijk zeg je dan helemaal niets. En dat gebeurt al te veel, vind ik. Vroeger kon ik wegkomen met een waanzinnig botte, ongenuanceerde uitspraak. Nu merk ik dat ik daar zelfs bij mezelf niet meer mee wegkom. Rebelleren is gelukkig niet meer een baksteen door het raam gooien, zoals veel mensen doen met hun meningen. Ik denk dat je nu al rebelleert door af en toe eens iets genuanceerd te zeggen. Er gaat dus wel iets anders zijn aan de nieuwe show, maar ik weet nog niet wat dat gaat zijn. Ik worstel er nog mee."

Waar ligt de grens van humor voor jou?

"Nergens. Er is geen grens. Grenzen zijn onzin." Hij schudt zijn hoofd. "Je mag geen schrik hebben om iets te zeggen uit angst iemand te beledigen. Van een belediging ga je toch niet dood? Mag het dan eindelijk eens gedaan zijn met al dat gezever? Is de Profeet beledigd? *So what*! Slik het maar. Zo zit het in de wereld. Als je daarvoor iemand gaat doodschieten, ga dan alstublieft niet doen alsof je gelijk hebt. Dat vind ik een heel trieste manier van denken. Als jij niet om kunt met een belediging, hoeft niet iemand anders dat te bekopen met zijn leven. Als iemand niet zover kan redeneren, dan moeten wij daar geen rekening mee houden. Toch gebeurt dat al te veel."

"Je mag geen schrik hebben om iets te zeggen uit angst iemand te beledigen

"Al die mensen uit de links-culturele hoek die komen aandraven om te verkondigen dat de islam toch eigenlijk een godsdienst van de vrede is, wil ik toeschreeuwen dat ze het fout hebben. De islam is tot in zijn diepste doctrine enorm oorlogszuchtig. Niet dat de Bijbel zoveel beter is! Je leest de meest afschuwelijke opsommingen van dingen die God van je verwacht wanneer je Leviticus of Deuteronomium openslaat. Niet verwonderlijk; alle godsdiensten stammen af van Abraham. Het is *the same shit* anders verpakt."

"Denk dus zeker niet dat ik een probleem heb met de islam. Ik heb een probleem met alle godsdiensten. De islam is enkel degene die nu het hardste opvalt. Christopher Hitchens (*journalist van Vanity Fair, nvdr.)* noemde zichzelf een antitheïst. Verwar ze niet met atheïsten. Die mensen geloven niet, maar zouden het wel schoon vinden moest er toch nog iets zijn. Hij niet. Volgens zijn idee was de hemel de hel. Verder antwoordde hij ooit eens in een interview: 'Nu is de islam de gevaarlijkste godsdienst. Maar had je me dat in de jaren dertig gevraagd, had ik de Rooms Katholieke Kerk geantwoord.' Ik volg dat idee."

"Vroeger kon ik wegkomen met een waanzinnig botte, ongenuanceerde uitspraak. Nu merk ik dat ik daar zelfs bij mezelf niet meer mee wegkom

Hij verzinkt even in gedachten en roert eens in zijn intussen lauwe koffie.

"Ik denk niet dat we een nieuwe Verlichting kunnen bereiken als we blijven vasthouden aan ideeën die al lang geen plaats meer hebben in deze wereld, in deze tijd. Ik snap ook niet dat mensen de klok willen terugdraaien naar een zogezegde betere tijd. Het is nu gewoon beter! Natuurlijk is het nog steeds niet perfect. Maar we hebben verworvenheden opgebouwd doorheen de jaren. Jullie, vrouwen, mogen nu gaan stemmen. Actrices protesteren omdat Tom Cruise meer verdient."

"Dat cultureel verschijnsel is in bepaalde delen van de wereld al tot stand gekomen. Maar we zijn er nog niet. Dat merk je aan al die dingen die mislopen in Keulen. Als je afkomstig bent uit dat deel van de wereld waar cultuur en godsdienst je doen geloven dat de vrouw een tweederangsburger is, leef je in de waan dat vrouwen niet mogen klagen dat ze verkracht worden. Vrouwen worden dan behandeld als het eigendom van mannen. Dat is een mentaliteit die we er niet meteen uit kunnen krijgen, maar laat ons alstublieft geen enkele aanpassing doen om hen daarin tegemoet te komen uit een politieke correctheid! We worden echt te politiek correct. Dat vind ik een groot probleem. De linkse kant is zich vandaag zo belachelijk aan het maken, dat ze alle geloofwaardigheid aan het verliezen is. En dat is jammer, want dan blijft er alleen nog maar rechts over en dat is natuurlijk ook niet de richting die we uit willen."

Nu komt de comedian weer komt weer op dreef. De gedachten vloeien sneller uit zijn mond. Zijn handen maken tekeningetjes bij zijn woorden.

"Want klaarblijkelijk wordt er echt geen geschiedenisboek meer vastgepakt! We weten toch wat er gebeurt als je te rechts wordt? We hebben voorbeelden genoeg in de geschiedenis en eentje is zelfs niet zo heel lang geleden. En dat begint allemaal met logische dingen waar je achter kunt staan."

Hij kijkt me even bedenkelijk aan.

"Ik denk dat je nu al rebelleert door af en toe iets genuanceerd te zeggen

"Is dit nog wel een antwoord op je vraag? Oh, ja hoor, want eigenlijk vraag je me naar vrije meningsuiting." En hij gaat verder met zijn relaas.

"Dat is ook altijd zo'n heel debat! Mag je door de vrije meningsuiting altijd alles zeggen? Ik hoor het Liesbeth Homans nog zo zeggen in een debat: 'Vrije meningsuiting? Natuurlijk. Maar er zijn wel grenzen!'" Hij schudt warrig zijn hoofd. "Mag ik dan mijn mening niet meer verkondigen omdat jij mijn woorden niet leuk vindt?"

"En ondertussen mogen we bijvoorbeeld toch de Holocaust niet ontkennen. Ik ben daar nog steeds hard tegen." Voordat ik hem ietwat verschrikt kan aankijken, verklaart hij zijn woorden. "Ik vind niet dat je de Holocaust mag ontkennen. En ik ben het ook helemaal niet eens met de mensen die dat wel doen. Maar door het te verbieden, begin je heel simpel met een 'dit mag je niet meer zeggen' en dat is heel begrijpelijk. Er zijn maar weinig mensen die daarover gaan protesteren. Het is ook heel moeilijk om daartegen in te gaan, want je wordt dan direct bestempeld als iemand die pro is. Doordat ik zeg dat je de Holocaust moet kunnen ontkennen, vragen mensen mij of ik de aanwezigheid daarvan ook echt niet geloof. Natuurlijk niet! Maar ik vind wél dat je dat moet kunnen uitspreken." Hij zucht en wijst naar de toog. "Je moet toch altijd die ene op café kunnen hebben die iets zegt waardoor heel de ruimte zucht."

"Er zijn natuurlijk gevaarlijkere mensen die zo'n zaken beweren. Maar dat is de bluts met de buil. Dat is onze democratie. Je kunt toch niet zeggen dat we vrij zijn om te zeggen wat we willen, behalve …? Net die behalve is het probleem. Daar begint het mis te lopen. Het gevaarlijke eraan is dat het steeds begint met iets heel begrijpelijks. Want ik kan er helemaal inkomen dat we de Holocaust beter niet ontkennen. Vooruit, daar kunnen we ons nog in vinden. De Armeense genocide mag ook niet meer. Goed, die Armenen hebben ook afgezien. Nu zijn er al wetsvoorstellen dat we ons niet meer te negatief mogen uitlaten over de islam. Nee, dat gaan we nu toch niet toelaten? En dat begon allemaal met één begrijpelijk feit. Ik ben er nog steeds voorstander om ook die eerste wet gewoon weg te gooien. Je moet dus niet afkomen met gezaag over een cartoon die je Profeet beledigde. *Fuck off*! Omdat ik vind dat de wereld niet zo in elkaar zit."

Brengt humor mensen samen? Of drijft ze, zoals die cartoon, mensen elkaar?

"Ik zou het idealistisch willen zien en willen zeggen dat het mensen samenbrengen. Maar ik merk ook dat ik mensen enorm uit elkaar kan trekken met een grap. De reacties onder filmpjes op YouTube of Facebook laten dit sterk genoeg blijken." Hij haalt zijn schouders op. "Het brengt mensen dus niet altijd bij elkaar, maar het creëert wél een dialoog. Dat is al helemaal niet slecht. Humor is een erg grote gelijkmaker. Iedereen heeft evenveel recht om door het slijk gehaald te worden. Ik vind het wel mooi dat je niet moet denken dat je zo belangrijk bent dat er niet meer met jou gelachen mag worden. Zolang we dat allemaal kunnen aanvaarden, is het niet zo erg."

"Ik heb ooit een grap gemaakt in mijn laatste show die ondertussen actueler is dan ooit. Ik vertel daarbij een stuk over jonge Marokkanen die een homo in elkaar slaan. En dat ik me bedenk dat ik mee zou doen, om maar niet als een racist bestempeld te worden. Opeens snapt iedereen die mop. We willen opeens de meest foute dingen gaan goedkeuren om maar geen racist genoemd te worden. Maar laat ons ook even overeenkomen dat homo's in elkaar slaan niet goed is. Of moet ik dan schrik hebben dat ik daar ook iemand mee beledig? Natuurlijk zullen er wel mensen zijn die ik daarmee op de tenen trap. Maar zij hebben dan ook een debiele mening. Er zijn ook echt slechte meningen. Je moet jezelf echt niet gaan wijsmaken dat alle meningen gelijk zijn."

"Bepaalde dingen moeten nu eenmaal echt de wereld uit. Voor mij zijn er maar twee zaken die fundamentalisme kunnen oplossen. En die nemen gewoon erg veel tijd in beslag. Simpele oplossingen kunnen dat werk niet doen."

"Ten eerste moet armoede de wereld uit. Armoede is altijd een broeihaard voor de meest extreme ideeën. Je wordt wanhopig en wanhopige mensen maken heel slechte beslissingen. Als je niets hebt, denk je ook niet op langere termijn. Logisch, je moet NU iets hebben. Ik daarentegen ga niet strijden voor het vaderland, want ik heb PlayStation 4."

Mag het dan eindelijk eens gedaan zijn met al die zever?

"Emancipatie van vrouwen lijkt mij het tweede noodzakelijke aspect. In alle delen van de wereld waar de vrouw nog een tweederangsburger is, gaat het nooit goed. Onze behaverbranding hebben we al gehad, maar die van hen zit er ook aan te komen. Je merkt het al in dit land. Heel veel jonge moslima's gaan meer studeren dan de jongens. Die jonge vrouwen zijn dus hoger opgeleid en hebben betere jobs. Je krijgt vrouwen met vijf diploma's aan de muur die moeten luisteren naar een vent die werkloos is. Dat gaan die niet meer doen! En dat zijn de momenten waarop het voor vrouwen beter wordt. Dan slikken ze niet alles meer."

Zijn woordenvloed wordt onderbroken door de serveerster, die vraagt of we misschien het tafeltje kunnen vrijmaken. Er komt een groep aan en ze hebben alle plaatsen nodig. We duffelen ons terug in. "Je hebt nog niet al je vragen kunnen stellen door mijn uitgebreide antwoorden", merkt hij op. Wanneer we de koude weer inlopen, steek ik mijn voorbereide vragen weg en stel hem de vraag die nu echt op mijn lippen brandt.

Je ergert je duidelijk aan veel. Wat boeit jou nu het meest? Wat raakt jou het hardst?

"Dat is een moeilijke vraag. Geen idee …" De wintertranen wellen weer op en hij neemt zijn bril even af. Deze korte onderbreking van zijn woorden, doet er weer nieuwe opwellen.

"Ik denk dat ik mij het meest druk maak in hypocrisie. Ik heb liever een oprechte eikel dan iemand die maar doet alsof hij tof is. En het vervelende is dat eikels steeds slimmer worden. Ze weten het stiekemer aan te pakken en dat stiekeme stoort mij. Om deze reden verkies ik dan ook Bart De Wever boven Patrick Janssens. Bart De Wever stoort mij ook, maar om voor de hand liggende redenen. Ik hoorde eerder dat mensen dachten dat ik links vervelender vind dan rechts. En ze hebben gelijk. Links lijkt niet te geloven wat ze zelf zeggen. Er zit iets hypocriets aan. Ze doen zo politiek correct, zonder het echt te zijn. Dat stoort mij harder dan iemand die overduidelijk politiek incorrect is."

"Maar misschien ben ik zelf ook wel een hypocriet. Ik ben bijvoorbeeld principieel tegen de doodstraf. Iemand vermoorden omdat hij iemand vermoord heeft *is kinda missing the point.* Als die gast daarentegen mijn dochter verkracht en vermoordt, dan maak ik die zelf kapot. Hoe hard ben ik dan in feite tegen de doodstraf? Ik weet het niet."

Met zijn blik gericht op iets in de verte, eindigt ons gesprek. We nemen afscheid en blijken toch nog een stukje dezelfde richting uit te moeten. "Altijd *awkward*, toch?" lacht hij. Het lijkt even ongeloofwaardig dat deze man straks weer zelfzeker het podium opkruipt.

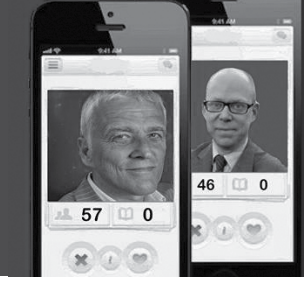
Alex Agnew tourt van september tot eind november door Vlaanderen met 'Unfinished Business'. Info over laatste tickets en/of mogelijke extra shows kan je volgen op www.alexagnew.be

1. Arctic Monkeys - Brianstorm 2. Electric Six – Gay Bar 3. The Supermen Lovers – Starlight 4. Jamiroquai – Cosmic Girl 5. Moloko – The time is now 6. Panic at the disco! – I write sins, not tragedies 7. Rage against the machine – Bombtrack 8. Ok Go – Here it goes again 9. ATC – All around the world 10. A-ha – Take on me 11. Vivaldi – Spring **dinsdag 15 maart 2016** 12. Max Romeo – Chase the Devil 13. Aaliyah – Are you that somebody? 1. Welke man met een fruitige naam was de eerste president van het onafhankelijke Zimbabwe? A. Canaan Banana B. Jean Kiwi C. Savier Papaya 2. Wie was een van de eerste openlijk homoseksuele stadsbestuurders in de Verenigde Staten die werd gekozen als lid van de "board of San Francisco supervisors"? Harvey Milk **Het Bos** 3. Wat is het Duitse woord voor Pompoenpittenbroodje? Kürbiskernbrötchen 4. Wat zat er wél in het recept van de chocolademousse van vorig jaar op dwars.be? a. eieren b. bier c. Oreo cookies d. melk 5. Welke acteur heeft in American Pie de liefde met een taart bedreven? Jason Biggs 6. Op welke dag is het vega-dag in de studentenresto? (Checken of dit alle resto's is?) donderdag 7. Van welke band kwam het album Mother's Milk in 1989? Red Hot Chili Peppers 8. Welke vis eet je in Azië op eigen risico? Kogelvis **deuren vanaf 19.30 uur** 10. Wie was de effectieve programmeur van Apple Computers? Steve Wozniak **start quiz 20 uur** 11. Door wie was het boek waarop de film Chocolat gebaseerd is geschreven? Joanne Harris 12. In welk restaurant werkt Penny? Cheesecake Factory 13. Hoe heet deze pompoensoort? Patisson 1. Wanneer is de internationale vrouwendag? 8 maart 2. Who run the world? Girls 3. Welke Pakistaanse kinderrechtenactiviste kreeg in 2014 de Nobelprijs voor de vrede (enkel voornaam is voldoende)? Malala Yousafzai 4. Hoe lang zit koningin Elisabeth al op de troon? 63 jaar **25 ploegen** 5. Wie is de hoofdredactrice van het studentenmagazine van Universiteit Antwerpen? Julie Colpaert **bestaande uit 5 personen** 6. Welke zangeres liet zich tijdens haar tour in 2005 op het podium kruisigen? Madonna 7. Wat was de eerste hit van K3? Heyah Mama 8. In welk gebouw werd Pussy Riot opgepakt? Kerk **deelname ploeg 15 euro** 9. Wat is de latijnse term voor beffen? Cunnilingus 10. Waarvoor staat J.K. in J.K. Rowling? Joanne Kathleen 12. Welke Hilde regisseerde de Vlaamse film 'De Kus'? van Mieghem **inschrijven via contact@dwars.be** 13. Wie schreef in 1945 het jeugdboek Pippi Langkous? Astrid Lindgren 14. Hoe heette de echtgenote van Adolf Hitler? Eva Braun

klaar voor de strijd

de kandidaat-rectoren vertellen

Tekst: Yannick De Meulder ■ Beeld: Studentenraad Universiteit Antwerpen

Dat het begin maart rectorverkiezingen zijn, wist je waarschijnlijk al. Ondertussen zijn de kandidaten ook bekend: prof. dr. Herman Van Goethem en prof. dr. Johan Meeusen zullen voor je stem wedijveren. Het rectorendebat van 25 en 26 februari, georganiseerd door de Studentenraad, zal dan ook aan de studenten verduidelijken wat de standpunten zijn van de kandidaten. *dwars* had echter al vooraf een exclusief dubbelinterview met beide kandidaten.

Het startschot voor de campagne is nu gegeven. Hoe voelen jullie je op de vooravond van de grote verkiezingen?

Johan Meeusen Ik vind het spannend, maar ook plezierig. We moeten echt onze opinie geven en verdedigen over de verschillende thema's die de universiteit aanbelangen.

Herman Van Goethem Ik ben er natuurlijk veel minder lang mee bezig dan Johan en ik voel me dus alsof ik een marathon spurt van begin oktober tot nu.

Professor Meeusen, u komt op met een team en dat is toch wat controversieel: teamleden worden gewoonlijk pas na de verkiezing gekozen.

Meeusen Voor mij is dat helemaal niet controversieel. De raad van bestuur stelt natuurlijk nog altijd de leden van het team en de rector aan. Door met een team op te komen wil ik de verkiezingen transparanter maken: als ik nu verkozen word, weet iedereen ineens met wie ik in zee ga. Ik heb de verschillende expertises van mijn teamleden kunnen gebruiken om mijn programma samen te stellen. Mijn filosofie is dus: *what you see is what you get.*

Van Goethem Ik verschil hier met mijn collega van mening. Dit is een rectorverkiezing, de kandidaat komt op met een programma en vraagt vertrouwen. Natuurlijk vormt de rector ook een team maar dat gebeurt in overleg met zeer velen, een soort coalitievorming. Zo gaat hij met zijn kandidaten naar het college van decanen en naar mijn gevoel is dat overleg overgeslagen.

Meeusen Net als Herman ben ik alleen kandidaat-rector en volgens mij is er niets mis met mijn werkwijze. Ik leg meteen, van bij het begin, al mijn kaarten volledig op tafel. Ik heb eerst een programma gemaakt met drie mensen die elk hun eigen expertise hebben.

Professor Meeusen, u bent vicerector geweest en dus hebt u bij de bron gezeten. Wat gaat u veranderen ten opzichte van het vorige beleid?

Meeusen Dat blijkt uit mijn programma: het is heel concreet, ik hang het op aan een aantal aandachtspunten. Ik ben heel blij dat ik deze functie al gehad heb, ik ken de universiteit. Ik vind dat het vorige team goed werk heeft geleverd, maar er moeten natuurlijk ook wel nieuwe zaken op de agenda komen.

Zoals bijvoorbeeld de studie die heeft uitgewezen dat het academisch personeel veel stress heeft?

Meeusen Om dit op te lossen is er reeds een strategie ontworpen vanuit het personeelsdepartement, maar ik bepleit extra aandachtspunten. Ik vind onder meer de coaching van nieuwe mensen zeer belangrijk. Dat kan in samenwerking met de oudere professoren. We zouden hen bijvoorbeeld ook meteen een vliegende start kunnen geven door hen een doctoraatsstudent toe te wijzen, zodat ze meteen een onderzoek kunnen leiden en voldoende tijd aan goed onderwijs kunnen besteden.

Van Goethem Ik denk niet dat alleen daarin investeren een goede keuze is. Wat met het huidige onderwijskorps? Die middengroep heeft meer nodig dan alleen een goede administratie. Ik zou meer algemeen inzetten op het middenkader, op de ondersteuning van het professorencorps.

Meeusen Zowel de starters als het bestaande korps hebben meer ondersteuning nodig. Vandaar dat ik een nieuw bevorderingsbeleid voorstel, en ook een postdoctoraal middenkader voor onderzoek. Ik zie dat laatste mogelijk middels nieuwe functies met een vaste aanstelling, gericht op onderzoek. Bovendien is het waar dat de enquête die jullie aanhalen enkele problemen signaleert, maar uit de antwoorden blijkt ook dat het personeel graag op de universiteit werkt. Dat wil niet zeggen dat er geen problemen zijn, maar het beeld dat het allemaal malaise is moet worden bijgesteld.

Van Goethem Het gaat natuurlijk niet alleen over het personeel. Voor mij moeten ook aan de kant van de studenten problemen worden opgelost. Het systeem moet meer gestroomlijnd worden. Door de grote keuzevrijheid is zowat alles mogelijk: de studenten krijgen daardoor te maken met crashende administraties of met overlappende vakken. Door duidelijkere grenzen te stellen, kan er naar mijn mening al veel verholpen worden.

Hoe zou u dat dan precies zien gebeuren?

Van Goethem Door bijvoorbeeld gelijkaardige vakken samen te voegen en het aantal keuzevakken te verminderen. Volgens mij kan je een even goede opleiding aanbieden door meer efficiëntie aan te brengen in de curricula en ze coherenter te maken. Ik zou qua keuzevakken bijvoorbeeld een soort korf aanbieden met daarin vakken die heel gericht zijn naar bepaalde competenties. Binnen die korf moet je dan zes studiepunten opnemen. Het gaat dan bijvoorbeeld om vakken die focussen op communicatie, diversiteit en andere actuele thema's. Zo krijg je beter geprofileerde studenten en minder grote verschuivingen.

Meeusen Ik ben het ermee eens dat er ook aan de studentenzijde gewerkt kan worden. Als universiteit moeten we alert blijven voor wat er in de samenleving belangrijk is, maar toch nog altijd universitairen afleveren. Dat wil zeggen dat algemene vakken belangrijk moeten blijven. Daarbij moet elke faculteit apart kunnen beslissen waar zij accenten legt. De Antwerpse studenten moeten een eigen profiel krijgen. Er moet bewust ingezet worden op opleidingen waarin Universiteit Antwerpen sterk is.

Wat dan met het praktisch aspect? Er wordt vaak geklaagd dat studenten te weinig praktijkervaring hebben als ze op de arbeidsmarkt komen.

Meeusen Studenten moeten natuurlijk in contact gebracht worden met beroepen die bij hun opleiding passen, maar wij leiden universitairen op. We willen hen ook concrete kennis aanleren en dat kan in samenwerking met bedrijven, maar die nuance moet per faculteit worden beslist.

Van Goethem Hogescholen zijn meer praktijkgericht maar aan de universiteit geef je les vanuit onderzoek. Vandaaruit kan en moet je ook in alle opleidingen de link leggen met de praktijk.

Professor Van Goethem, u zet in op diversiteit in uw programma door over Antwerpen te spreken als grootstad en daar voor de universiteit ook meer de nadruk op te leggen.

Van Goethem Er moeten extra middelen worden vrijgemaakt voor de instroom van studenten. We moeten vooral inzetten op studenten vanuit de ruime regio Antwerpen en aansturen op een betere samenwerking met de hogescholen in onze stad. Zo zouden studenten zich gemakkelijker kunnen heroriënteren en worden ze beter verdeeld naar hun potentieel. Hiervoor moet onderhandeld op basis van partnership. Maar ook de Vlaamse Overheid speelt een rol: De Antwerpse grootstedelijke ruimte vraagt om een beleid op maat, ook inzake onderwijs. Als universiteit moeten wij zelf meer inzitten op een gezamenmijk project rond samenlevingsopbouw in de 21ste eeuw. Bovendien is Antwerpen een grootstad en moeten we een gezamenlijk project rond grootstedelijkheid uitbouwen. KU Leuven wil overal in Vlaanderen zitten, maar wij zitten wel al in het labo van een grootstad.

Meeusen Daar ben ik het mee eens. De universiteiten moeten meer middelen krijgen zodat ze beter met een diverse groep studenten kunnen omgaan.

En denkt u dat dat de concurrentie met de andere grote universiteiten ten goede zal komen?

Van Goethem Inderdaad, maar ik hou niet van die concurrentie. Het concurrentiële zit te veel ingebakken in de cultuur van verschillende universiteiten en dat zet de collegiale verhoudingen soms onder druk. We moeten samenwerken op voet van geijkwaardigheid. Ik denk ook dat regionale rekrutering bij alle universiteiten belangrijk is. Een universiteit moet ook niet alle mogelijke richtingen willen aanbieden.

Meeusen Ik noem in mijn programma bewust geen andere universiteiten, omdat ik uitga van onze eigen sterktes. Die houding zou trouwens alle universiteiten sieren. Het is vreemd dat de professoren van de verschillende universiteiten vaak wel met elkaar kunnen samenwerken op academisch gebied, maar dat dat op vlak van beleid niet zo vlot gaat.

Professor Van Goethem, u bent ook voorstander van een oriëntatieproef die niet bindend is, hoe ziet u dat?

Van Goethem Ik ben geen pedagoog, maar die proef zou ik in het laatste jaar van het middelbaar laten doorgaan, naar het einde toe. Leerlingen moeten al voor ze aan de universiteit starten georiënteerd worden, en dan zelfs erna nog kunnen doorstromen naar andere richtingen. Het mag natuurlijk wel geen verkapt ingangsexamen worden. Daarnaast zou ik nog meer willen inzetten op concrete begeleiding van studenten, maar dat vergt natuurlijk extra middelen. We moeten de studenten op de universiteit beter begeleiden, de studietrajectverlenging is bij sommigen te lang. Een oriënteringsproef kan hierbij ook helpen: Alles loopt beter wanneer de goede keuze in het begin is gemaakt.

Meeusen Ik ben voorstander van oriëntatieproeven in het secundaire onderwijs en vervolgens ijkingsproeven georganiseerd door de universiteiten. We moeten er daarbij over waken dat dit geen concurrentie- of marketinginstrumenten worden. Het zou dus moeten gaan om een samenwerking tussen de universiteiten ten bate van de inkomende studenten.

Hoe moet de universiteit het hoofd bieden aan de opkomst van enkele nieuwe vormen van doceren, zoals bijvoorbeeld videolessen?

Van Goethem De ICT is een wereld die een ongelofelijke evolutie doormaakt en professoren worden vaak voorbij gestoken door studenten. Dat hebben we ook gezien na een recente crash bij het online inboeken van examens: studenten begonnen zelf via Facebook dingen te organiseren. Ik ben dan ook voorstander van *blended learning*, maar dat mag nooit een doel op zich zijn. Daarbij staan sommige systemen nog niet helemaal op punt en dat kost heel wat middelen.

Meeusen De kwaliteit van het onderwijs in Antwerpen is hoog en we moeten dan ook openstaan voor nieuwe mogelijkheden. Maar ik ben het ermee eens dat voldoende contactmomenten moeten behouden blijven. Daarbij wil ik wel benadrukken dat de concrete keuze hiervoor bij de professoren zelf moet liggen, die uiteraard het best met hun vak vertrouwd zijn.

En ten slotte, wat zal u doen voor de verdere begeleiding van extracurriculaire activiteiten zoals studentenverenigingen?

Meeusen Onze studentenvertegenwoordigers werken goed. Wel is er door de grote roulatie een risico op vlak van kennisopbouw. Een soort handboek voor de stuvers zou handig zijn, want de vertegenwoordigers starten in een kader dat ze niet kennen. De studentenverenigingen moeten vooral echte studentenverenigingen zijn en het kader dat hiervoor bestaat moet niet worden veranderd.

Van Goethem Ik wil daaraan toevoegen dat ook de startdagen ongelofelijk belangrijk zijn en dat de studentenverenigingen daarin een belangrijke rol moeten krijgen.

Wil je meer weten over de programma's van de kandidaten en ze echt in debat horen gaan? Ga dan zeker naar het rectorendebat, je kan je inschrijven op het event op Facebook. Dit gaat door op campus Drie Eiken op 25 februari en op 26 februari wordt het debat nog eens overgedaan voor de studenten van de Stadscampus.

betweter

modieuze Maria

Tekst: Yannick De Meulder ■ illustratie: Yannick De Meulder

Lees deze rubriek waarin een van de redactieleden een interessant, grappig of ronduit onnozel weetje meedeelt en word zelf een betweter.

Wist je dat een paar van de best geklede vrouwen in Antwerpen eigenlijk beelden zijn? Het gaat om Mariabeelden. Maria was een stijlvolle dame in haar tijd, maar natuurlijk verandert de mode en daarom had haar kledij doorheen de eeuwen regelmatig een update nodig. Bovendien kon het schenken van een kledingstuk aan Maria je haar gunst opleveren en wie zou daar nu voor passen? Veel dames met klasse vulden door de eeuwen dus regelmatig de garderobe van deze of gene Maria aan. Van eigen naaisels tot aangepaste bruidskleden, de Belgische Maria's hebben doorheen de eeuwen geen tekort gehad aan modieuze kledij.

Je zou denken dat dit niet meer van onze tijd is, maar toch krijgen de Maria's nog geregeld geschenken.

Zo heeft het Mariabeeld van Scherpenheuvel in 2011 van de paus een gouden roos gekregen, een eer die in het laatste millennium maar 180 anderen te beurt viel. Haar gewaad is natuurlijk prachtig, maar al zo'n vierhonderd jaar oud. Als je geen fan bent van zeventiende-eeuwse mode en bovendien niet onmiddelijk op bedevaart wilt vertrekken, kan je ook dichter bij huis een Mariabeeld bezoeken: Antwerpen kent er namelijk verschillende.

dwars raadt Onze-Lieve-Vrouw van Bijstand en Victorie aan, in de Sint-Andrieskerk. Haar zeventiende-eeuwse Spaanse garderobe werd in 2001 aangevuld met een hedendaags kleedje van modeontwerpster Ann Demeulemeester. Zij heeft het zwart-witte gewaad gemaakt naar aanleiding van het modejaar 2001. Als je Maria na vierhonderd jaar eens letterlijk in een hedendaags jasje wilt zien, dan is een bezoek aan de Sint-Andrieskerk dus een *must*. En zeg nu zelf, wie had er nog een reden nodig om in eigen stad op bedevaart te gaan?

het geweten van het inter

Tekst: Quinten Van den Broeck ■ Beeld geïnspireerd op cover *Confronting the Internet*'s Dark Side

professor Cohen-Almagor over vrijheid, verantwoordelijkheid en ethiek op de digitale snelweg

Sinds het werd uitgevonden brengen we onze tijd alsmaar vaker door op het internet. En wie kan het ons kwalijk nemen? Op het internet zijn de mogelijkheden oneindig: je kan er alles lezen, bekijken en zeggen wat je maar wil. Deze vrijheid is een enorme rijkdom, maar ze heeft ook een minder prettige, duistere kant. En die duistere kant van het internet moeten we onder ogen durven komen. Dat vindt alvast professor Raphael Cohen-Almagor, die in december te gast was aan Universiteit Antwerpen om er zijn boek *Confronting the Internet's Dark Side* voor te stellen. Het heet het eerste boek over maatschappelijke verantwoordelijkheid op het internet te zijn.

Cyberterrorisme, *cyberbullying*, racistische chatfora, kinderporno …
Het internet mag ons leven dan misschien op veel vlakken aanzienlijk verbeterd hebben, het heeft nog geen betere mensen van ons gemaakt. Ook op het web worden we geconfronteerd met onze meest kwaadaardige en lugubere trekjes. Toch lijkt ons morele zintuig niet even gevoelig wanneer we met dit kwaad in contact komen vanachter het computerscherm, stelt professor Cohen-Almagor vast.

cyberbullying

Voor zijn onderzoek heeft de Israëlische professor zich verdiept in talloze cases waaruit dit *moral deficit* blijkt. Ter illustratie geeft hij het voorbeeld van de zelfmoord van Megan Meier in 2006, veruit de meest beruchte zaak van *cyberbullying* in de VSA.

Megan was een tamelijk gewoon Amerikaans meisje van dertien dat te kampen had met ADHD en een depressie, waarvoor ze medicatie nam. Toen Sarah, vriendin en tevens buurmeisje van Megan, vermoedde dat Megan valse geruchten over haar verspreidde op school, kregen de twee ruzie.

Om wraak te nemen op Megan maakte Sarah samen met haar moeder een vals *MySpace*-account aan waarop ze zich voordeden als Josh, een knappe zestienjarige jongen die net in de buurt was komen wonen en thuisonderwijs volgde. Het plan was om Megan verliefd te laten worden, haar vertrouwen te winnen en haar vervolgens te vernederen door de gevoelige zaken die ze aan Josh vertelde te verspreiden op school. Poets wederom poets.

Megan werd stapelverliefd op Josh. Ze hadden een virtuele relatie die vier maanden duurde en Megan had het gevoel dat Josh de enige was die haar werkelijk begreep.

rnet

Hoewel Sarah en haar moeder wisten van Megans psychologische problemen – de ouders van Megan en Sarah waren bevriend en gingen zelfs samen op reis tijdens de zomervakanties – weerhield dat hen er niet van om via het nepprofiel van Josh de fragiele Megan voor vier maanden aan het lijntje te houden en haar uiteindelijk zonder aanleiding te dumpen. *"You are a bad person and everybody hates you. Have a shitty rest of your life. The world would be a better place without you"*, stuurden ze met het account van Josh toen ze besloten een einde te maken aan de hoax. Megan antwoordde Josh nog *"[y]ou're the kind of boy a girl would kill herself over"* en werd twintig minuten later door haar ouders teruggevonden in de kast van haar slaapkamer waar ze zich had opgehangen.

"Wat mensen vaak vergeten op internet", zegt Cohen-Almagor, "is dat de online wereld even echt is als de werkelijke wereld. Wat je doet en hoe je handelt op internet heeft gevolgen voor echte mensen met echte gevoelens." Daarom moet volgens Cohen-Almagor het internet evolueren van een vrijhaven waar internetgebruikers informatie en ideeën kunnen uitwisselen naar een gemeenschap van 'internetburgers', een sociale ruimte waar we ook verantwoordelijkheid opnemen voor ons handelen in de virtuele wereld van het web.
De verantwoordelijkheid van de particuliere actor, zoals Sarah Drew en haar moeder, is daar volgens Cohen-Almagor maar één aspect van. Ook de passieve internetgebruikers, de 'voyeurs', hebben hun verantwoordelijkheid uit te dragen wanneer ze in contact komen met gevoelige materie.

sharing without caring

Zo is er het intrieste verhaal van de live-uitzending van de zelfmoord van de negentienjarige Abraham K. Biggs. Abraham had een bipolaire stoornis en bezocht geregeld de ondertussen opgedoekte site justin.tv, waar je live-uitzendingen kon streamen van mensen die zichzelf filmden van achter hun computer. Abraham verkondigde op het internet dat hij zelfmoord zou plegen in zijn volgende live-uitzending op justin.tv. Hoewel zijn aankondiging door niemand echt ernstig werd genomen, kwamen toch zo'n duizend mensen kijken naar zijn twaalf uur durende broadcast. Ze konden zien hoe Abraham zichzelf een overdosis psychiatrische medicatie toediende tot hij na een tijd in zwijm viel en bewegingsloos bleef liggen.

In de *commentsectie* hield niemand hem tegen, sommigen spoorden hem zelfs aan meer pillen te nemen. Gedurende twaalf uur verwittigde niemand de politie of de hulpdiensten. Toen ze uiteindelijk arriveerden, was het al te laat. De vader van Abraham stelde later dat al de internetgebruikers die passief toekeken mee schuldig zijn aan de dood van zijn zoon. Het werpt een licht op de weinig betrokken manier waarop we omgaan met de dingen die we lezen of zien op het web. Ook in zogenaamde internetcommunities, waar contacten vaak intensiever en minder vluchtig zouden zijn, blijkt dit het geval te zijn.

"De online wereld is even echt als de werkelijke wereld

Zo doet Cohen-Almagor het verhaal van The Dawson College shooting in Montreal, waarbij één iemand om het leven kwam en negentien anderen gewond raakten. Na de incidenten raakte bekend dat de dader, Kimveer Gill, reeds maandenlang op het internet verkondigde dat hij mensen zou vermoorden. Kimveer Gill liet zich geregeld uit over zijn drang om te moorden op de website vampirefreaks.com, een community van liefhebbers van het vampierengenre, waarop hij erg actief was. In al die tijd had niemand van zijn volgers geprobeerd hem van gedachten te doen veranderen. "De mensen die nu opgroeien met internet worden wel eens de *instant generation* genoemd. Communicatie verloopt sneller dan ooit tevoren en daarom is er ook minder tijd om te reflecteren over wat je zegt en leest. Daarom is het belangrijk om een zeker vermogen tot geduld te cultiveren", zegt professor Cohen-Almagor, die niet al de verantwoordelijkheid legt bij de individuele internetgebruiker.

de grote schurken?

Naast particuliere gebruikers worden ook overheden, bedrijven en *internet service providers* (ISP's) door de Israëlische professor op hun verantwoordelijkheden gewezen. Kunnen zij bijvoorbeeld het internet niet monitoren op alarmerende uitlatingen zoals die van Kimveer Gill? Volgens Cohen-Almagor is dit geen kwestie van kunnen, maar van willen. Grote bedrijven als Facebook beweren dat ze zich niet bezighouden met het monitoren van hun gebruikers omdat het hun zaken niet zijn. Toch zijn ze er als de kippen bij wanneer er ergens een auteursrecht overtreden wordt, stelt Cohen-Almagor vast. "ISP's zijn erg snel wanneer het op geld aankomt, maar verschrikkelijk traag op vlak van zaken- zoals *cyberbullying*."

Zo stond er in Italië lange tijd een filmpje op Google Videos waarin een jongen van zestien met het syndroom van Down slachtoffer werd van een zogenaamde *happy slapping*, een eufemisme voor het brutaal in elkaar slaan van een willekeurig persoon, meestal door een groep jongeren die dit vastlegt op camera en op internet verspreidt. Vier maanden lang was deze clip in Italië de meest bekeken video op Google Videos. Hoewel Google hiervoor heel wat klachten ontving, werd de clip niet van de site gehaald. Toen men uiteindelijk een rechtszaak begon tegen Google Videos was het pleit snel beslecht; het filmpje had volgens de Italiaanse wet in de eerste plaats niet eens op internet mogen worden geplaatst. Drie CEO's van de Italiaanse afdeling van Google kregen aanvankelijk zelfs een celstraf van drie maanden, maar wisten daaraan te ontkomen door in beroep te gaan.

Een gelijkaardig geval van de ethische ongevoeligheid van internetbedrijven was het schandaal omtrent de veilingsite Yahoo Auctions in Frankrijk. Enkele gebruikers boden daar allerlei Holocaustparafernalia aan, waaronder zelfs de gestreepte pyjama's die hadden toebehoord aan overleden slachtoffers. Omdat dit wettelijk verboden is in Frankrijk, spande een groep Holocaustoverlevenden een rechtszaak aan tegen Yahoo. Yahoo weigerde de voorwerpen in kwestie van zijn site te halen, want het moest zich naar eigen zeggen niet aan de Franse wet houden, daar het niet in dat land gevestigd is. Desondanks verloor Yahoo de rechtszaak. "Net als de zaak tegen Google Videos in Italië is dit een belangrijk precedent voor de manier waarop toekomstige conflicten tussen nationale wetten en multinationale internetbedrijven zullen worden beslecht", vindt Cohen-Almagor.

de dictatuur van vrijheid

Zelfs wanneer gebruikers via hun diensten strafbare feiten plegen op het internet, blijken ISP's dus bijzonder weigerachtig om in te grijpen. Volgens professor Cohen-Almagor komt dit door de doctrine van ongebreidelde vrijheid die op het internet heerst: "De leidende gedachte achter het internet was vrijheid. Internet werd niet ontwikkeld vanuit een soort masterplan, maar als *open architecture*. In de jaren negentig ontdekten grote Amerikaanse bedrijven het enorme potentieel dat internet had. Hierdoor kende het internet een heuse boom. Terwijl er in 1993 nog maar een kleine 600 websites bestonden, waren het jaar nadien al zo'n 2,1 miljoen hosts actief. Het sterk Amerikaans getinte DNA van het internet maakt dat het daarom ook boven alles gehecht is aan vrijheid."

Voor Cohen-Almagor moet deze ongebreidelde vrijheid op internet wat worden getemperd met een gezonde portie maatschappelijke verantwoordelijkheid. Met zijn boek hoopt hij dit debat op gang te trekken. "Begrijp me niet verkeerd: als liberaal hecht ik veel waarde aan vrijheid, maar net daarom geloof ik dat het belangrijk is dat we een goede mix vinden tussen vrijheid en verantwoordelijkheid. Doen we dit niet, dan dreigt immers een ongecontroleerd gebruik van de vrijheid van meningsuiting de basiswaarden onderuit te halen die er aan ten grondslag liggen", aldus de professor. "Het blijkt vooral erg moeilijk om Amerikanen te overtuigen van de nood aan een debat over sociale verantwoordelijkheid op het internet", zegt Cohen-Almagor, "en dat is jammer, want het is van cruciaal belang dat ook zij mee in het verhaal stappen."

cultuurstrookje

verpletterde schoonheid

Tekst: Leonie Vanstappen

Bohumil Hrabal zou in 2014 honderd jaar oud geworden zijn. Om de Tsjechische auteur te vieren werd een verzameling van drie van zijn beste werken uitgebracht. *Verpletterde schoonheid* verbergt binnenin echter geen drie, maar vier literaire pareltjes. Hrabal slaagt erin om consistent een droge, laconieke maar toch ietwat melancholische toon aan te houden

en doorspekt zijn verhalen met absurde situaties, karikaturale personages en hilarische dialogen. Zijn gevoel voor humor doet bijna Brits aan: Monty Python met schizofrenie. Hrabal gaat zwaardere thema's niet uit de weg, integendeel, hij neemt ze gretig onder handen en transformeert de meest sombere situaties tot sketches. Een stationschef wiens

trein op tijd, maar ejaculatie te vroeg komt. Een nymfomane hotelmanager met een gigantisch Napoleoncomplex, die keer op keer ontslagen wordt omwille van bordeelbezoeken. Een papierpletter die boeken redt van de vernieling en zo zelf ongewild filosoof wordt. Een "eind goed, al goed" zit er echter zelden in. Hrabal groeide op in het Tsjecho-Slowakije van de Eerste Wereldoorlog en het interbellum. Veel van zijn verhalen gaan dan ook over

de bezetting en de harde realiteit van leven in een verdeeld land. Voor Hrabal zelf zat een *happy ending* er ook niet in: hij viel van de vijfde verdieping uit zijn raam toen hij duiven wou voederen, een einde dat hij interessant genoeg deelt met enkele van zijn personages. *Verpletterde schoonheid* is een eerbetoon aan de wrange glimlach en een rechtstreeks ticket naar literair Tsjechië.

dwars
dubbelinterview:
Bologna in Antwerpen
Studenten naar den vreemde
ontwikkelingssamenwerking met UGOS
Kerstnummer
met Antwerpse Cultuur
De lerarenopleiding
wie waagt er zich nog aan en waarom?
interview met Peter Van Petegem
Amahoro zingt voor vrede
het UA-solidariteitskoor stelt
De EU breidt uit
we polsten Kathleen Van Bempt
en aanhoorden Djeinar Vinhrugen
Nieuwe indeling academiejaar
vanaf 2004 beginnen op 15 september?
de mening van de UA en haar studenten
Uw academiejaar gepland
Holebi's met diepgang
Jordaans minister van
Buitenlandse Zaken
Aan de klap met Shaher Bak
Nieuwe studierecepten op een blackboard
Een groen slaatje Fauzaya Talhaoui
Zooi van water en walvissen
Antwerpen Studentenstad
Een vette kluif Robert Voorhamme
Pol & Soc gaat verhuizen
Karaat in 't kwadraat
Gefuseerd, gefusilleerd
Francis Van Loon:
Rector goed voor de statistieken?
Bea Cantillon
'k Zen zo gere polies
Antwerpen Wereldboekenstad
Student Focus:
You can leave your hoofddoek on
Het BaMa-drama
Leraren oplijden
en ... actie !
Patje 'Boem Boem' Janssens:
Binnenkort met de nachtbus ipv de bulldozer?
Leo Delwaide
Peter Van den Begin
& Tine Reymer
Madrid
Studentenresto's ruim 7% duurder
ABC 2004
Examenstress
OS, EU en VGT
Oude grijsaard of éminence grise?
Mark Eyskens geeft u graag zelf het antwoord
Cultuurcheques te geef!
¿Qué ? ICTL gratuite?
Kotweb
uw kalender 2004
van openingsTD's tot Kerstdiner
Opera-openbaring
Stadstekenaar stript
Blackboard barst
Knaagt Turkije binnenkort
mee aan het Europese bladgoud?
Sinterklaas vs Kerstman
Kruis erover
TEUrkey for Christmas?
Een schoen vol studentenvertegenwoordiging
onder de kerstboom
Congo capituleert niet
Kunsthaven in zicht!
op Vinckenvangst
De peuk erin!
UA-asbakken en Waalse unifs kankeren weg
Poëzie en MAZ
Sporten met onderscheiding
IJsberen met Hendryckx
Frank Vandenbroucke,
vlotjes over de BaMa-cols?
Een duurzaam triootje
Studeren bij een Trappist
CalcUA: flopperdeflopperdeflop
Studentes van plezier:
bijverdienen in de roze sector
Een duurzaam triootje
Fuck You Ann Nelissen
CalcUA: flopperdeflopperdeflop
Studentes van plezier:
bijverdienen in de roze sector
UA op schok
Zuidpool smelt – Audiokunst
What the fuck is poezie? – Vooruit belusterd
Ramsey Nasr
Alain Verschoren, beleidsmaker van de UA
Sport en de UA – Vl.Ü in de leeuwenkuil
Vrijdagmarkt
Verkiezingswaakhaves uit Azerbeidzjan
Het nieuwe UA-logo – H-VA in de leeuwenkuil
Anonieme spermadonatie
Universitaire financiering
CDV's in de leeuwenkuil
Acco onder vuur
Antwerpse synagoge bezocht
Vlaams Belang in de leeuwenkuil
Luc Tuymans
Het glazen plafond doorgedrongen
Ernest in de leeuwenkuil
Bob Cools
Pluralisme? Verplicht vak
dwars deelraad
Studentenraad
versus VVS
Het Andere Boek
Weg met het Kirsh-
gevoh
Waar naartoe met
het hoger onderwijs?
Adieu, seminaries
Een bekende kneiter?
Driemaal bij
studentes
Proffen, Bambiraad
en T. Marie
Frank Furedi
Nieuwe studenten-
vertegenwoordigers
Kermesse aan
garden bell
Bedelaar Louis vertrekt
Pull ontmaskert de
UA-student
Wie wordt de nieuwe
rector?
Testament van een
uitstrevend rector
Studeren met dyslexie
Kamers onder
studenten
Toekomst van de UA:
groter en beter?
Strijmuren en Kyoto
Topsporters en buitenwoonplaatsen
Het mooiste van
50 nummers dwars
Studenten vertegenwoordigen
De grote broodjestest

dwars
Mauro Pawlowski
Jan Fabre
Reuzentunnel
Kaken met Wim Helsen
Fotograaf Michiel Hendryckx
Merdan Taplak
Siska Schoeters
Een nacht met Vitalski
Hans Teeuwen
Studentenmonsternemers
Clement Peerens Explosion
Tweejarige masters een feit
The Hickey Underworld
Havenbaas Eddy Bruyninckx
BDW voor burgemeester
Van Besien zakt af naar stadslijst
dwars.be
Holocaustmuseum in Mechelen
Broken Circle Breakdown: Bluegrass leeft
Moeders voor Moeders
Flikken over de zaak-Jacob
Dossier overbevolking
Lien Van de Kelder
DAAN
Annemie Turtelboom
stadsdichter Stijn Vranken
burgervader Bart De Wever
triumviraat Triggerfinger
topeconomen Decock & De Keyzer
Herman Van Rompuy
Reinhilde Decleir: huisarrestmoeder en theater verenigd
Joost Vandecasteele over de zin van onzin
Alain Agnew neemt het woordvoer

hoogsensitief voor gevoelige lezers en hun vrienden

Tekst: Alexia D'hont ■ Illustratie: Basia Dajnowicz en het wereldwijde web

Hoogsensitief, dat is iedereen toch zeker op bepaalde vlakken? Het zit zo: er is wel degelijk een verschil tussen iemand die wat prikkelbaar is als hij moe is of stress heeft tijdens de examens en een hoogsensitief persoon die ten allen tijde meer 'voelt'. Al heeft het veel weg van een hype of alweer een nieuwe stempel om de mensen mee te categoriseren, een groot aantal mensen geeft aan beter met het leven om te kunnen sinds ze notie hebben van waarom ze zich zo voelen. Ze leren hun 'afwijking' optimaal te benutten en escalerende situaties uit de weg te gaan.

Gevoeligheid in het algemeen is natuurlijk van het allergrootste belang, maar wat maakt dan precies het onderscheid tussen 'normale' en 'hoge' sensitiviteit? Het komt erop neer dat een hoogsensitief persoon prikkels vanuit de buitenwereld op een andere manier zal ontvangen en verwerken. Dit komt omdat het genetische kenmerk 'Sensory Processing Sensitivity' bij hen in grotere mate aanwezig is. Geuren, geluiden, aanrakingen en pijn worden sterker waargenomen omdat de 'filter' die de binnenkomende informatie verwerkt bij personen met hoogsensitiviteit afwezig (of minder effectief) blijkt te zijn.

Zintuiglijke waarnemingen die normaal niet sterk genoeg zijn om verwerkt te worden, zullen dus toch waargenomen worden door de lagere drempel die ze moeten passeren. Ook hebben ze in het algemeen meer oog voor detail en subtiliteit.

Grote gevoeligheid zorgt ervoor dat een Highly Sensitive Person (HSP) zich meer zal aantrekken van wat er rondom zich gebeurt, waardoor het voor hem vaak moeilijker is om problemen te verwerken.

knowledge is the best medicine

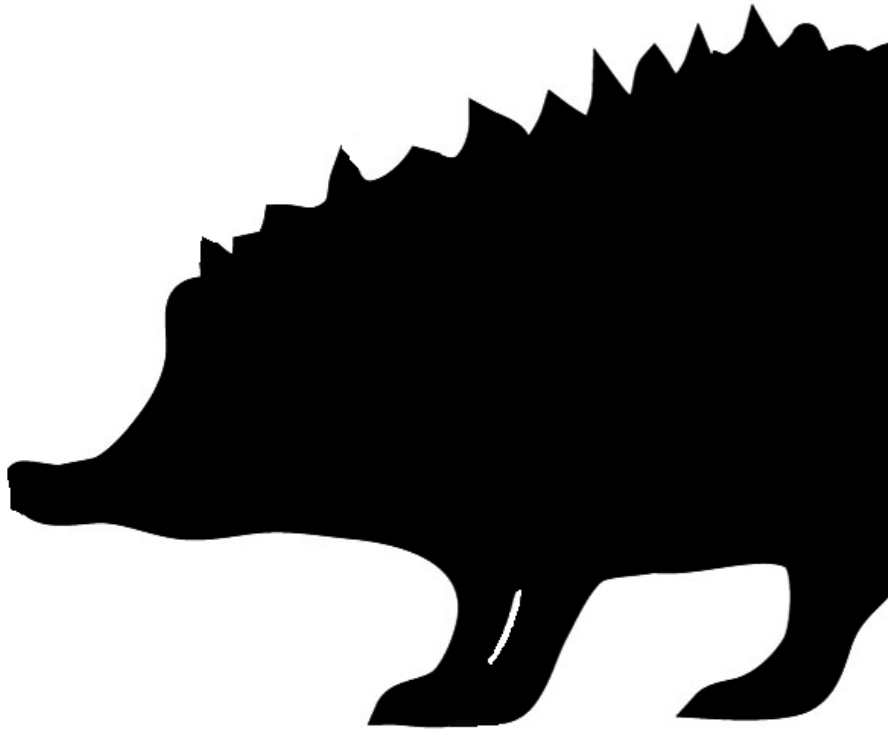
The Highly Sensitive Person, zo luidt de titel van het boek van dr. Elaine Aron dat in de jaren 90 verscheen. Bijna 1 miljoen kopieën vlogen de deur uit en dat in maar liefst 17 verschillende talen. Je zou kunnen zeggen dat het een succes was. De boeken van Elaine Aron en meer algemeen de introductie van de term HSP hebben ervoor gezorgd dat mensen wereldwijd een naam konden plakken op een gevoel dat ze vaak al hun hele leven met zich meedroegen. Een anderszijn dat daarom zeker geen nadeel is, zolang het maar (h)erkend wordt. Zo anders is dit persoonlijkheidskenmerk niet eens. Volgens het onderzoek van Aron e.a. is het een eigenschap die bij 15 tot 20 procent van de bevolking aanwezig is. De relevantie van HSP is dan ook niet ver te zoeken. Mensen lezen graag zaken waarin ze zich herkennen, waaraan ze zich kunnen spiegelen en misschien ook wel waar ze zich mee kunnen meten. Waarom zou je anders een horoscoop lezen, bijvoorbeeld. Met de vaststelling dat zo'n groot aandeel van de bevolking de eigenschap vertoont, is het dan ook goed nieuws dat er iets mee gedaan wordt. De vele

recent verschenen boeken over hoogsensitiviteit kunnen nieuwe inzichten bieden aan HSP's, maar ook aan hun ouders. Daarenboven worden er vanuit verschillende instanties zelfhulpgroepen en bijeenkomsten georganiseerd die dienen ter ondersteuning van de HSP en om meer begrip te kweken in zijn omgeving. Prof. dr. Elke Van Hoof is klinisch psycholoog en coördinator van de opleiding Hoogsensitiviteit voor Professionals aan de VUB. Zij stelt dat de HSP een gevoelig zenuwstelsel heeft en ook dat hun hersenen anders functioneren. Als HSP-coach heeft zij een aantal trainingen ontwikkeld om deze mensen beter te leren omgaan met hun talent.

silver lining

Opvallend is dat ze stelt dat hoogsensitiviteit een talent is. Het is dan ook belangrijk te onderstrepen dat deze hoogsensitiviteit geen 'stoornis' betreft: er zijn namelijk geen strikte criteria die een diagnose stellen zoals dat wel het geval is bij o.a. ADHD, autismespectrumstoornissen en schizofrenie. Vandaar waarschijnlijk ook dat niet iedereen in de wetenschappelijke wereld even happig is op de term, hoewel de algemene perceptie nu wel aan het verbeteren is. HSP's hebben vaak het gevoel dat ze anders zijn, ze beleven de werkelijkheid op een andere manier en kunnen heel ongelukkig zijn omdat ze over zo'n intense interne gevoelswereld beschikken. Dit is vaak heel vermoeiend. Hierin toont zich het grote voordeel van boeken en trainingen, ontworpen om het leven voor de hoogsensitieve persoon en zijn omgeving gemakkelijker te maken door als het ware als handleiding op te treden. Ze hebben het potentieel om je beter te leren omgaan met situaties en indrukken, en meer te genieten van je sterke gevoelenswereld. Wanneer dus (h)erkend wordt dat je hoogsensitief bent en je hiernaar gaat leven, blijkt het een prachtige eigenschap te zijn. Het begrip is voor velen belangrijk, net als de erkenning die toont dat je niet alleen bent met je hoogsensitiviteit. 'Raar zijn' zou toch wel weer eens zijn voordelen kunnen hebben. Sommige HSP's ondervinden er dan weer helemaal geen last van in het dagelijkse leven. Menig student is wel eens geneigd om wanneer de verveling toeslaat zich te gaan vermaken met talloze zelftests die het wereldwijde web ons voorschotelt. Ook dit onderwerp is hier niet aan voorbijgegaan en met de stijgende populariteit schoten de zelftests als paddenstoelen uit de grond. Ben jij hoogsensitief? Heb je een kind met HSP? Vanwege de – over het algemeen – lage accuraatheid van dergelijke tests is het niet onnuttig om een arts of psycholoog te raadplegen voor grondiger onderzoek.

Persoonlijk wist mijn curiositeit ook niet te ontsnappen aan een online zelftest, en ja hoor, ook ondergetekende is hoogsensitief. Uiteraard benaderen we dit best met de nodige scepsis aangezien het aantal mensen dat niet affirmatief zou antwoorden op vragen als 'Word ik een beetje lastig wanneer mensen veel dingen tegelijk van me verwachten?' en 'Doe ik mijn best om geen dingen te vergeten of fouten te maken?' wel eens behoorlijk dicht bij het nulpunt zou kunnen liggen. Dit neemt niet weg dat een zelftest natuurlijk wel als ruwe maatstaf kan dienen. Bij twijfel is het echter geen slecht idee om een uitgebreide test te laten afnemen bij een deskundige om zo de eerste stap te zetten naar een gemakkelijker leven!

dwars door de geschiedenis heen

Jan Adriaenssens aka *The Godfather* - Hoofdredacteur jaargang 1 en 2

In die tijd telde Antwerpen maar liefst vier rectoren: één voor elke unief, en dan nog eentje voor allemaal samen. De studentenpers was er minder goed bedeeld. Enkel in Wilrijk was De Gans de naam studentenkrant waardig. De Gans werd geslacht, en nog voor de gefuseerde Universiteit Antwerpen het licht zag, was *dwars* een feit.

De studentenpers is een vrijplaats waar gedreven en kritische studenten met uiteenlopende achtergronden, disciplines en toekomsten, samen de maatschappij maar vooral de eigen universiteit doorlichten en toelichten. Daaraan bijdragen is een deel van de échte academische vorming. *dwars* moet geïnformeerd zijn, lastig zijn, en haar vingers op de juiste wonden leggen. Geen spreekbuis van het rectoraat, maar ook niet van de studentenkoepels. Echte onafhankelijkheid, met journalistiek die onderzoekt.

Lukt dat? Vaak niet, maar soms wel – omdat we gebruik maken van die ruimte om te experimenteren, om op basis van principes en goesting, binnen die universitaire microkosmos ernaar te streven de vierde macht te zijn.

Universiteit Antwerpen heeft binnenkort een nieuwe rector, en voor 't eerst iemand die vijftien jaar geleden niet één van die vier rectoren was. *dwars* heeft die krokodillen overleefd, en heeft een staat van dienst opgebouwd die haar de mogelijkheid geeft om in deze nieuwe periode een vooraanstaande rol te spelen.

dwars
studentenblad van de
Universiteit Antwerpen

Jan Adriaenssens
- The Godfather -

jaargang 1 – 2
(nov. 2001 – jun. 2003)

Matthias Debruyn

jaargang 3
(okt. 2003 – jun. 2004)

Ewald Peters
redactiesecretaris

Kristof De Pooter

jaargang 4
(okt. 2004 – mei 2005)

Thomas Vanhees
redactiesecretaris

Honderd edities van je geliefde studentenblad ontstaan niet door een onbevlekte ontvangenis. Bloed, zweet en soms ook tranen liggen maandelijks aan de basis van dit magazine. Gelukkig overheerst het eforische gevoel wanneer e weer een editie doorsturen naar de drukker. Deze gevoelens blijken constanten binnen *dwars* en ook oud-hoofdredactieleden kijken nog een graag eens terug op hun glorietijden, al tonen getuigenissen ook aan onze geschiedenis zijn ups en downs heeft gekend.

Tekst: Anouk Buelens-Terryn en Yannick De Meulder

Floris Geerts - Adjunct-hoofdredacteur jaargang 10 en 11

Toen Yannick Dekeukelaere en ik twee jaar lang als hoofdredactie van *dwars* fungeerden, besteedden wij steevast het eerste halfuur in het redactielokaal aan een aflevering *The Daily Show with Jon Stewart*. Als verknochte fans van het satirische nieuwsprogramma wilden wij de rectorverkiezingen met diezelfde gravitas verslaan in ons maandblad. Aan de pretentieuze rubriek 'De Strijd om de Middelheimlaan', een duidelijke knipoog naar *The Daily Show*, ging een brainstormsessie/pingpongwedstrijd vooraf. Toegegeven, wij zagen het groots: The New York Times achterna met debatten, online berichtgeving enzovoort. Zoals het deze stad betaamt was arrogantie ook voor ons geen probleem. Drie dagen lang belde ik zowat ieder lid uit iedere departementsraad. "Zou u niet geïnteresseerd zijn in het rectorschap?" Telkens volgde een schaterlach aan de andere kant van de lijn. "Heeft u dan misschien weet van een mogelijke kandidaat?" Helaas, rector Alain Verschoren had de concurrentie al vroeg de pas afgesneden. Het werden de eerste rectorverkiezingen met slechts één kandidaat; *den* Alain. Ons plan viel in duigen. Zonder debatten of strijd bleven wij als *dwars* achter met een lege rubriek. De rest is bekend: wij berichtten op een blauwe vrijdagochtend via onze website dat Alain Verschoren – enige kandidaat – herverkozen werd als hoofd van Universiteit Antwerpen. Een oud-kandidaat rector aan KU Leuven zei het in 1995 passend: "Rectorverkiezingen zijn belangrijk omdat ze het enige moment zijn waarbij er op brede schaal een fundamenteel debat over de universiteit wordt gehouden." Dat debat hebben wij gemist. Al hebben Yannick en ik hard gelachen toen De Standaard onze titel 'De Strijd om de Middelheimlaan' passend overnam.

dwars
Studentenblad | Universiteit Antwerpen

Michiel Verbist

jaargang 5
(okt. 2005 – jun. 2006)

Bart Braem
redactiesecretaris

Ciska Hoet

jaargang 6 - 7
(okt. 2006 – mei 2008)

Astrid De Wit
adjunct-hoofdredacteur
Delphine De Pauw **Jonas Vincken**
redactiesecretaris

Kirsten Cornelissen

jaargang 8
(okt. 2008 – mei 2009)

Maxie Eckert
redactiesecretaris

Max Neetens - Hoofdredacteur jaargang 12

Het is paasvakantie en de beste, blondste redactiesecretaris belt me op om te melden dat er ingebroken is in het dwars-lokaal. Oude computer weg. Splinternieuwe computer weg. We zijn twee weken voor de deadline van onze voorlaatste dwars.

Twee weken later, vier dagen voor de deadline, en we staan op de grote dwars-benefiet-avond. Op elk pintje verdienen we een halve euro en er is live-muziek. We verkopen de schetsen van onze illustratoren per opbod, we verpatsen uren handenarbeid. Voor een euro of vijfentwintig komen we koken, onkosten niet inbegrepen, of strijken. Alle beetjes helpen.

Op het podium staan twee levenslange vrienden covertjes van een zeker niveau ten beste te geven. Voor zover ik weet, spreken zij niet meer met elkaar sinds de diefstal. Ik leun tijdens het laatste nummer op de schouder van een ingoede vrouw die ik al een dik jaar niets meer heb laten weten. Op het eind van de avond nemen de leiders van een bevriende studentenorganisatie het woord. Ze doneren een aanzienlijk bedrag. Ook zij mijden elkaar als de pest, tegenwoordig.

In de foyer van het Troubleyn theater staat in een steen geëtst: "*Every step I've ever taken has lead me here, now.*" Ik word daar kwaad van. Het is niet waar, sommige dingen doen er niet toe. De computer hebben we niet gekocht, we werkten onze laatste dwarsen af op particuliere laptops. Uren aan liefde, dagen aan werk, jaren van vriendschap, ze verdwijnen soms.

Ga bij *dwars*. Verdoe je tijd. Het is soms spectaculair om je tijd te verdoen.

Folker Debusscher

jaargang 9
(okt. 2009 – mei 2010)

Sarah Schrauwen
adjunct-hoofdredacteur

Tom Vingerhoets
redactiesecretaris

Yannick Dekeukelaere

jaargang 10 – 11
(okt. 2010 – juni 2012)

Floris Geerts
adjunct-hoofdredacteur

Hannelore De porte
redactiesecretaris

Max Neetens

jaargang 12
(sept. 2012 – juni 2013)

Lynn Van de Perre
redactiesecretaris

Judith Buysse - Adjunct-hoofdredacteur jaargang 13 en Hoofdredacteur jaargang 14

Het (hoofd)redacteurschap bij *dwars* kent vele hoogtepunten. Inhoudelijk waren dat voor mij bijvoorbeeld het exclusieve interview met Herman Van Rompuy en de nominatie voor Het Beste Studentenblad van België. Op sociaal vlak gebeurde er ook veel: Barracuda-avonden, feestjes, uitgaan in Brussel, nachtelijk Doelbezoek, aan de gin-tonic met Triggerfinger, etentjes, kegelen, kaas- en wijnavonden, etc.

dwars heeft in haar bestaan verschillende redactielocaties gehad. Voor de onwetende lezer: sinds dit academiejaar huist dwars in het Unifacfort. In mijn tijd zaten we in een studio aan de Paardenmarkt. Daar hadden we de ruimte om te doen en laten wat we wilden en daar liggen voor mij waardevolle herinneringen. Zo was ik eens achtergebleven in een afgesloten redactielokaal, omdat men niet wist dat ik nog op het toilet zat. Een andere keer hebben we de redactie 'nagebouwd' midden op de weg van de Paardenmarkt op een drukke autoloze zondag: alles voor dé achterflap. Vervolgens werd het lokaal een paar maanden gebruikt voor houtbewerking, omdat we onze eigen 'dwarsbakken' wilden maken.

Traditiegetrouw vierden we de geboorte van een nieuwe editie als deze naar de drukker was gestuurd. Dit gebeurde met drank en muzikale sessies. We stonden eens rond 5 uur 's ochtends naar de Mac te brullen om een goede karaokescore te behalen, toen er werd aangebeld. Ik opende de deur voor twee agenten. Hoofd Vormgeving destijds, Maarten, zong namelijk nogal hard en verschillende buren hadden gebeld wegens geluidsoverlast. Zo lieten we destijds dus van ons horen.

studentenblad Universiteit Antwerpen
dwars

Thibault Winants

jaargang 13
(okt. 2013 – juni 2014)

Judith Buysse
adjunct-hoofdredacteur

Judith Buysse

jaargang 14
(okt. 2014 – juni 2015)

Julie Colpaert
adjunct-hoofdredacteur

Julie Colpaert

jaargang 15
(sept. 2015 – …)

Yannick De Meulder
adjunct-hoofdredacteur

Anouk Buelens-Terryn
redactiesecretaris

mens sana in corpore sano

de beker is halfleeg

column

Tekst: Stijn Demarbaix ■ Foto: Natasja Van Looveren ■ Illustratie: Anouk Buelens-Terryn en Yannick De Meulder

Student en sport. Vloeken deze woorden? Nochtans leuzen genoeg om je te laten inspireren: van de gouwe ouwe 'een gezonde geest in een gezond lichaam' tot 'zweet is slechts vet dat huilt' of de gevleugelde woorden van Rocky Balboa: "*It ain't how hard you hit. It's about how hard you can get hit and keep moving forward.*" Neen? Weten ze je niet te raken? Te lui, te hard geleerd, te veel gefeest? Ik begrijp het en wil helpen. Daarom beoefen ik iedere maand een sport in jouw plaats. Deze maand ben ik met een studentenvereniging de bergen ingetrokken.

Na een afmattende examenperiode werd in m'n vriendengroep overwogen om niet zelf een chaletje te boeken en niet zelf naar de Franse Alpen te rijden, maar ons bij een studentenvereniging aan te sluiten die dat voor ons zou organiseren. Vervoer, verblijfplaats, materiaal, skipas ... zelfs drank was inbegrepen: mits een eenmalige toelage van 50 euro aan het begin van de reis kon er iedere avond 'gratis' gedronken worden in het complex waar we verbleven. Enkel onze bagage en eten moesten we zelf verzorgen. Na een lange nacht rijden had de platte, Antwerpse vlakte plaats gemaakt voor een asymmetrisch, glooiend of, beter gezegd, piekend en dalend landschap. In de uren na de aankomst en voor we onze kamers mochten betreden, vond er een gebeurtenis plaats waarvan de consequenties het verdere verloop van de vakantie zouden bepalen. De organisatie had namelijk voor iedere aanwezige een plastieken, Westmalle-glasvormige beker voorzien, waarmee de bezitter zijn 'gratis' drank kon afhalen aan de bar. Op papier een ludieke en duurzame actie: iedereen kreeg een persoonlijk aandenken mee naar huis en had zijn eigen glas om uit te drinken, en een dansvloer vol wegwerpbekertjes werd zo handig vermeden. Maar in de praktijk hing er een luchtje aan. Wie zijn drinkgereedschap kwijtspeelde moest namelijk een fikse borgsom betalen om een nieuwe te verkrijgen (en een nieuwe krijgen was noodzakelijk, want anders kreeg je simpelweg geen drank geserveerd). De borgsom werd vermoedelijk in het leven geroepen om misbruik en verkwisting van bekers tegen te gaan, maar eigenlijk werkte hij juist

misbruik in de hand. Want wat deed het gros van de studenten op hun avond uit? Juist ja, ze trokken op bekerjacht.

Uit lucratieve overweging, omdat hun eigen beker gestolen was of gewoonweg omdat het kon: iedere student had zo zijn motief om andermans beker te onteigenen. De eerste avond verliep nog rustig en zonder al te veel opstootjes, maar het werd meteen duidelijk dat er grootscheepse plannen gesmeed werden. Groepen rovers hielden zich voornamelijk bezig met verkennend gedrag, want aan een succesvolle jacht gaat een goede planning vooraf. Men boog zich over vraagstukken als: waar zet men meestal zijn drankbeker neer, waar bevinden zich de uitgangen van de zaal en welke route is het beste om te vluchten? Niemand ging over tot actie, hoewel de gemoedelijke sfeer even in gevaar kwam toen een onbezonnen jongeman zich langs de toog begaf en een reeks bekers omstootte. Meteen werd hij bij de lurven gevat en aan de security overgedragen, hetgeen blijkbaar effect had want de volgende dag stond hij zo mak als een lammetje in de hoek van de zaal zonder beker in de hand en zonder intentie er ooit nog een vast te houden.

De tweede dag was het prachtig skiweer, maar eigenlijk boeide dat niemand. 's Avonds moest er gepresteerd worden en dan kon je overdag beter je krachten sparen. De babypistes waren bezaaid met mensen uit onze verblijfplaats. Rode en zwarte pistes bleven onbevolkt. Die avond was het menens. De feestzaal werd een savanne. Als volleerde leeuwinnen stortten groepen studenten zich op de kudde nietsvermoedende, feestende zebra's (en dat mag je letterlijk nemen, sommigen hadden hun leeuw- en zebra-onesies nog aan). Bekers werden op slinkse wijze ontvreemd, weggemoffeld en tussen bendeleden doorgegeven zodat de security onmogelijk kon achterhalen wiens beker waar verstopt zat. Ook ikzelf werd het slachtoffer van de guerilla raid. In plaats van mijn beker aan een vriend toe te vertrouwen toen ik naar het toilet moest, zette ik hem redelijk achteloos weg, op dat moment nog naïef gelovend in de goedheid van mijn medestudenten.

Ik was nooit zo mis. Toen ik terugkeerde zag ik een *gastje* passeren, die voor mijn toiletbezoek dicht bij mijn vriendengroep stond te dansen, met drie bekers in zijn knuist geklemd. Ik confronteerde hem met het feit dat drie bekers wel wat veel is voor één persoon, waarop hij smalend lachte en meteen vier vriendjes bij zich riep om zijn positie te versterken. Knokken om een plastieken beker? Neen bedankt.

Naarmate de week vorderde, verloederden de weldoordachte tactieken en vond men er niets beter op dan gewoonweg de bekers uit elkaars handen te trekken. Had de skireis nog iets langer geduurd, er zouden bekerstammen zijn opgericht die elkaar zonder verpinken hadden uitgemoord. *Lord of the Flies*, maar dan in de Franse Alpen en met als inzet: drankbekers. In Antwerpen transformeerde deze primitieve kudde opnieuw in brave universiteitsstudenten, die binnenkort de nieuwe verdienende klasse van ons land zouden uitmaken. Vreemd beeld.

proffenprofiel: Nicolas Carette

over zijn bloedfobie, Pluk van de Petteflet en Johny

Tekst: Ruben Bal ■ Foto: Nicolas Carette

De rubriek 'proffenprofiel' toont professoren zoals je ze nog nooit zag: als mensen. *dwars* stelt de vragen die bij menig student al jaren door het hoofd spoken; wat zijn/haar docenten zoal op het brood smeren bijvoorbeeld. Professor Nicolas Carette, hoofddocent aan de faculteit Rechten, wordt deze maand bestookt met vragen.

Waarom besloot een jonge Nicolas Carette Rechten te gaan studeren?
Als kind wilde ik graag dokter worden, meer bepaald chirurg. De kundigheid en precisie waarmee zij hun vak beoefenen, spraken mij enorm aan. Maar omdat ik geen bloed kan zien, had ik al in het derde middelbaar beslist om Rechten te studeren. Geen enkele richting die zoveel mogelijkheden biedt, door de verwevenheid van het recht met de samenleving en de vele waardevolle competenties van een jurist. Ik heb daar nog geen seconde spijt van gehad. En uiteindelijk ben ik ook doctor. Dit klinkt bijna hetzelfde; in die zin is de cirkel rond.

Wilde u altijd al professor worden?
In het begin wilde ik enkel advocaat worden. Dankzij mijn studieresultaten werd professor worden vanaf de eerste master een stille droom. Dat het zo snel zou gaan, had ik toen niet kunnen denken. Het iteratieve proces van (her)denken en perfectioneren, maakt wetenschappelijk onderzoek een echt avontuur. Maar studenten kritisch laten zijn, hen verder laten openbloeien en enthousiasmeren, is voor mij het mooiste facet van professor zijn. Het heeft voor mij een haast existentiële waarde.

Naast professor bent u ook advocaat. Vallen deze jobs gemakkelijk te combineren?
Als je de 7 dagen in een week en 24 uur per dag optimaal benut, valt dat goed mee. Door eenzelfde inhoudelijke focus is er een grote wisselwerking. De combinatie versterkt beide.

Marsmannetjes landen op aarde en vragen u een definitie te geven van 'het Recht'. Wat zegt u hen?
Gelet op mijn antwoord op de vorige vraag, is er geen tijd te verliezen met marsmannetjes. Ik zou hen adviseren mijn cursus te lezen.

Een avondje geen zin om te koken, waar gaat u heen? Wat bestelt u?
Ik heb me verbrand bij de enige keer dat ik zelf vlees heb gebakken. Als de zon op een bepaalde manier op mijn hand schijnt en ik me concentreer, zie ik nu nog altijd sporen van een litteken op mijn duim. Wegens het fysieke gevaar, kook ik niet meer. In principe wordt er thuis eten beschikbaar gesteld. Ik eet het liefst traditioneel Frans of Italiaans, al waardeer ik in het algemeen kwaliteit.

Aangezien de lente er binnenkort weer aankomt: wat deed u als student en wat doet u nu om 'de bloemetjes buiten te zetten'?
Tijdens mijn kotleven ging ik voornamelijk naar studentenfuiven; intussen ben ik daar wel mee gestopt … Het was een mooie tijd. En uiteindelijk is ontspanning een training in discipline.

Voor welke *guilty pleasure* pleit u schuldig?
Ik heb weinig *pleasures* waarvoor ik me *guilty* (hoef te) voel(en). Het mooiste moment, elke dag opnieuw (tenzij dit voor zes uur gebeurt), is mijn oudste zoontje dat 's morgens "papa-aaaa" roept, recht staat in zijn bedje en glimlachend zijn armpjes reikt als ik zijn kamer binnenkom.

Wat doet u om tot rust te komen na een hectische werkdag of een vermoeiende werkweek?
Als mijn werkdag duurt tot het slapen gaan, probeer ik nog een vijftien minuten in het salon naar klassieke muziek te luisteren. Vervolgens geef ik mijn zoontjes nog een nachtzoentje en ga ik slapen. Dat geeft net voldoende rust. Sinds de geboorte van Alexander en Frederik gaat mijn vrije tijd voornamelijk naar hen. Van sporten komt er alvast niets meer in huis. Maar ze waarderen dat kennelijk: ze slapen vrij goed en sparen dus hun papa (meestal) 's nachts.

U staat op de boeg van de Titanic. Welke ster staat er aan uw zijde?
Gelet op het publieke karakter van dit blad, kan ik niets anders antwoorden dan mijn echtgenote …

Wie is Johny, die vaak in uw casussen voorkomt en waarom raakt hij steeds in de problemen?
Het is de echtgenoot van Marina. Een overigens bijzonder vriendelijke man, die als garagist een rustig bestaan kent, maar soms in zwaar weer komt.

U zegt wel eens tegen uw studenten: "Je Burgerlijk Wetboek is je beste vriend: je moet daar mee slapen." Heeft u nog dating-tips?
Je kan daar, je target strak in de ogen kijkend, aan toevoegen: "maar er is nog een plaatsje voor jou."

Welke kinderverhaaltjes zal u zeker voorlezen aan uw zoontjes?
Toen ik in het tweede leerjaar zat, las onze leraar de laatste tien minuten van de dag een stukje voor uit *Pluk van de Petteflet*. Het was telkens een drama als die tien minuten voorbij waren. Buiten die emotie herinner ik mij niks meer van dat boek, maar ik wil het zeker nog eens met mijn zoontjes lezen.

Hoe bevalt het vaderschap u? U vertelde uw studenten bv. over het onaangename moment waarop het papiertje afbreekt als je de poep van een baby aan het afvegen bent.
Het vaderschap is fantastisch en uniek! De oudste (nu zeventien maanden) is een sloeber. Hij is al enkele keren in de oven gekropen. En als ik niet oplet, dan haalt hij de pochet uit mijn vest en steekt die in zijn mond … De topprestatie van de jongste (twee maanden) – naast 's nachts doorslapen – is intussen glimlachen.

Heeft u nog een levenswijsheid die u onze lezers op het hart wil drukken?
Wees kritisch en zet door. Beoog naast privégeluk ook werkvreugde; dit laatste heb je grotendeels zelf in de hand.

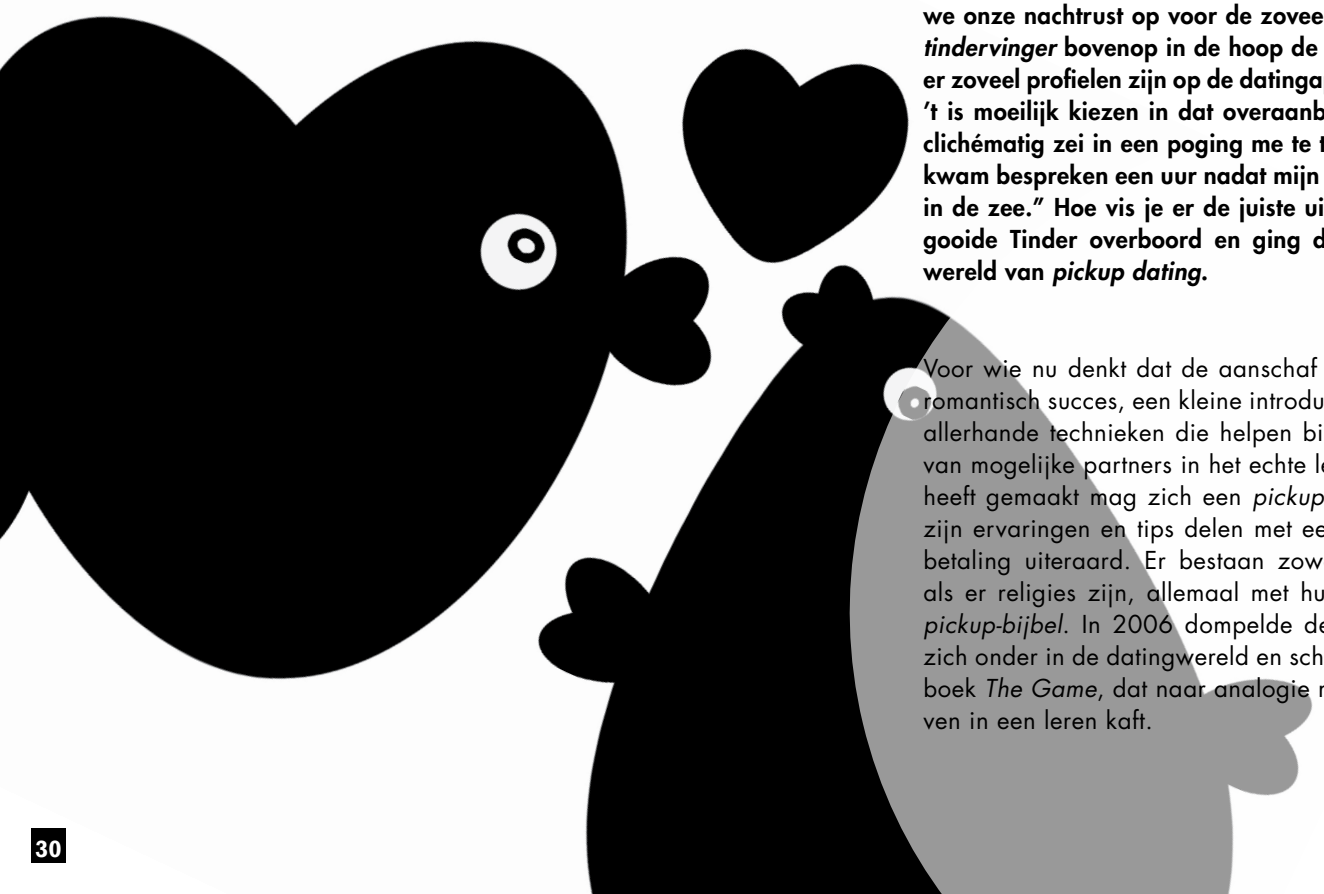
Hartelijk dank professor!

als de vissen niet willen bijten

hulplijn bij het daten

Tekst: Jutta Buytaert ■ Beeld: Yara Goth

Wie mooi wil zijn moet lijden, wie een lief wil vinden ook. Dus offeren we onze nachtrust op voor de zoveelste *swipe*-*sessie* en krijgen we er een *tindervinger* bovenop in de hoop de match met De Ware te bezegelen. Dat er zoveel profielen zijn op de datingapp maakt het er niet gemakkelijker op, 't is moeilijk kiezen in dat overaanbod aan mensen. Zoals mijn promotor clichématig zei in een poging me te troosten terwijl ik snikkend mijn thesis kwam bespreken een uur nadat mijn lief me dumpte: "Er zijn genoeg vissen in de zee." Hoe vis je er de juiste uit? *dwars* probeerde eens wat anders, gooide Tinder overboord en ging de straat op. Welkom in de wondere wereld van *pickup dating*.

Voor wie nu denkt dat de aanschaf van een bestelwagen de sleutel is tot romantisch succes, een kleine introductie. *Pickup* is een verzamelnaam voor allerhande technieken die helpen bij het vinden, aantrekken en verleiden van mogelijke partners in het echte leven. Wie zich deze technieken eigen heeft gemaakt mag zich een *pickup artist* noemen en als personal coach zijn ervaringen en tips delen met een publiek van gretige mannen, tegen betaling uiteraard. Er bestaan zowat evenveel verschillende strekkingen als er religies zijn, allemaal met hun eigen geboden. Ja, er is zelfs een *pickup-bijbel*. In 2006 dompelde de Amerikaanse journalist Neil Strauss zich onder in de datingwereld en schreef hij daarover het razend populaire boek *The Game*, dat naar analogie met de christelijke Bijbel werd uitgegeven in een leren kaft.

De reacties van brave burgers variëren van lacherig tot ronduit negatief. Geen wonder als vooral acties van opvallende figuren de media halen.
Zo is er bijvoorbeeld de beruchte Julien Blanc die als datingcoach en *pickup artist* de hele wereld rondreist om versiertips te geven. Sommige van zijn tips zijn zo omstreden en vrouwonvriendelijk – wat dacht je van "mannen moeten hun fysiek overwicht gebruiken om vrouwen te versieren" – dat hem de toegang tot onder andere Australië en Groot-Brittannië ontzegd werd. Het zou gemakkelijk zijn om dit af te doen als een louter Amerikaans fenomeen, maar de tips van Blanc en consorten worden gretig overgenomen op allerhande fora, ook in het Nederlands. Ja, google maar.

Heeft *pickup* eigenlijk wel iets te maken met het vinden van een lief? Vaak zijn de tips immers nogal manipulatief en eerder gericht op het vinden van een partner-voor-één-nacht. Toch valt er wat te zeggen voor versieradvies door *dating coaches*: ze weten hoe het werkt en willen bovendien die kennis met je delen. Sonny De Meester, oprichter van het Belgische The Clique Experience, mikt hoger dan zoveel mogelijk vrouwen versieren. Hij organiseert bijeenkomsten die mannen moeten helpen om een 'Global Dating Awakening' te ervaren, een manier van daten die voorbij *pickup* gaat en gebaseerd is op wederzijds respect. Een paar kernthema's uit zijn datingfilosofie.

ik heet Quinten, hoe heet ben jij?

Alles begint met een goede openingszin. Maar, in tegenstelling tot wat velen denken, hoeft deze zin niet perse weldoordacht te zijn. Het hoeft niet eens een volledige zin te zijn. Het belangrijkste is niet wat je zegt, maar dat je een meisje durft aanspreken. Door gewoon naar een meisje te kijken op straat ga je haar niet versieren, dus *grow some balls* en ga naar haar toe om een praatje te slaan. Dat kan angstaanjagend klinken, maar het is de enige manier om opgemerkt te worden (die niet inhoudt dat je dronken op de toog staat te dansen).

Om het nog angstaanjagender te maken: je zal afgewezen worden. Het is niet omdat je iemand aanspreekt dat die persoon meteen met je wil trouwen en sommige mensen hebben gewoon geen behoefte aan je gezelschap. Kan gebeuren; in ieder geval heeft iemand je bestaan opgemerkt en heb je een beetje lef gekweekt waarmee je nog een meisje kan aanspreken. Oefening baart kunst, en als je twintig vrouwen aanspreekt is er misschien wel eentje die jou ook leuk vindt en dan is je doel bereikt. Het is een beetje zoals de *lyrics* van *Hey Jude*: je gebruikt dezelfde zinnen, mits een kleine aanpassing, en als je die genoeg herhaalt wordt het *better, better, better, better.*

eerlijkheid gezegd

Naast een beetje zelfvertrouwen is ook eerlijkheid een kernwoord. Je hoeft daarvoor geen psychiatrische verslagen of strafbladen te overlopen alvorens over te gaan tot een echt gesprek, gewoon duidelijk zijn over je intenties en verwachtingen volstaat. Zo creëer je ruimte voor wederzijds vertrouwen en respect en voorkom je nodeloos gekwetst te worden. Wil je alleen seks? Zeg dat. Verwacht je dat de ander elke dag je rug masseert? Direct opbiechten. Wil je graag in een prieeltje in het park gaan kussen in de regen? Kleffe bedoening, maar toch eerlijk toegeven. Op die manier geef je de ander de kans om in te schatten of hij/zij daaraan tegemoet wil komen. In het slechtste geval is dat niet zo en kunnen jullie beiden verder. In het beste geval hebben jullie gelijkaardige of aanvullende verwachtingen en heeft het zin om eens op date te gaan. Eerlijkheid is ook: tonen wie je echt bent. Heb je schrik dat het meisje van je dromen je verafschuwt omwille van je postzegelverzameling? Dan is zij misschien niet het meisje voor jou en kan je beter iemand zoeken die niet zo kortzichtig is.

Natuurlijk is het bevorderlijk als je niet op droge toon alles overloopt over je persoonlijkheid, wensen en verlangens. Een béétje mysterie mag best, anders is de lol er snel af. Het succes van 'de Flair' is volledig gestoeld op dit gegeven, met eindeloze variaties van 'vindt hij jou echt leuk?'-testen ▶

tot gevolg. Laat ons hun marktaandeel in ere houden. Moeten we dan collectief *hard to get* spelen? Niet als daar manipulatie aan te pas komt, maar je mag best oprecht een beetje gedesinteresseerd zijn, dat hoeft een leuk gesprek niet in de weg te staan.

Je moet vooral ook eerlijk zijn met jezelf. Een blik in de spiegel en een goed gesprek met jezelf kunnen helpen om vast de stellen wat je wil bereiken, wat je verwacht en over welke waarden je geen toegevingen wil doen. Wederom hoeft dat niet zo heel letterlijk te zijn – een handleiding is meer bedoeld voor IKEA-meubels – maar krijtlijnen helpen je al een heel eind op weg. Pas wanneer je weet waar je staat en waar je heen wil, kan je iemand zoeken die zich daarbij aansluit. Alles begint met introspectie: eerst de hand in eigen boezem steken, dan pas in die van een ander. Dat gaat niet vanzelf, dus gooien we er nog een cliché tegenaan: tijd brengt raad.

reflecteren zal je leren

Een belangrijk element is de idee van *self-improvement*. Dit lijkt strijdig met het streven naar 'gewoon jezelf' kunnen zijn bij je partner, maar wanneer je de kunst van het daten vergelijkt met pakweg een cursus 'spreken voor publiek', wordt het belang ervan duidelijk. Aan het einde van de cursus ben je nog steeds gewoon jezelf, maar voel je je wel meer op je gemak terwijl er honderden ogen op jou gericht zijn. In vage termen kan je werken aan persoonlijke groei of je zelfvertrouwen opkrikken, veel concreter gaat het over zaken als taalgebruik en lichaamshouding.

Daten kan je dus leren. Net als bij alle andere vormen van onderwijs kan je het leerproces bevorderen door te observeren, proberen (falen en nog eens proberen), reflecteren. Maar ook door te lezen en door vragen te stellen aan mensen die er meer van weten.

haantjesgedrag en lekkere kippetjes

Ondergetekende zelfverklaarde journaliste en redactrice van *dwars* zat aandachtig te luisteren naar wat datingcoach Sonny vertelde, stiekem hopend er nog wat van op te steken. Op het stuk waar vrouwen mannen versieren was het echter vruchteloos wachten. Kan dat nog steeds niet, in 21ste-eeuws Europa? Dat brengt ons gevaarlijk dicht bij de licht ontvlambare discussie over mannen versus vrouwen. Volgens Sonny is wel de sociale structuur van onze samenleving veranderd, maar blijven mannelijkheid en vrouwelijkheid hetzelfde. Mannen moeten dus nog steeds jagen, vrouwen netjes afwachten tot ze gevangen worden. In de op mannen gerichte wereld van *pickup* blijft dating gebaseerd op mannelijke dominantie. Geen sandwich-dominantie, maar schijnbaar snakken vrouwen echt naar iemand die initiatief toont en beslissingen neemt. Een dooddoener, die Sonny direct nuanceert: er moet een evenwicht zijn tussen mannelijkheid en vrouwelijkheid binnen een relatie.

Mannen en vrouwen hebben nochtans gelijkaardige noden: een leuke babbel, een leuk lief of gewoon leuke seks. In theorie zou een vrouw die op dezelfde manier kunnen vervullen als een man, door boudweg iemand aan te spreken met een stoere openingszin. In de praktijk vinden mannen dat vaak niet aantrekkelijk en doen vrouwen het zelden. Dat wil niet zeggen dat vrouwen geen gesprek kunnen aanknopen. Dat doen ze wel, zij het vaak op een subtiele manier, met minder directe humor. Laat ons dat eens overboord gooien en schaamteloos de omgekeerde wereld omarmen, foute openingszinnen gebruiken en daar hartelijk om lachen. Humor blijft tenslotte voor alle partijen de beste gesprekstarter. In combinatie met wat lef, eerlijkheid en een reflex tot introspectie geeft het mannen én vrouwen een goeie basis om een lijn uit te werpen in een zee vol vette vissen. Nu hopen dat ze bijten.

de dwarsligger

in bed met Nico Deswaef

Tekst en beeld: Natasja Van Looveren

De homo sapiens studentus, of dwarsligger in de volksmond, is een bijzondere soort. Naast de kenmerkende activiteit van studeren, staan de exemplaren van dit ras vooral bekend als genieters van het (nacht)leven. Hebben zij ook andere geheimen prijs te geven? *dwars* zoekt het uit in hun natuurlijke habitat: het kot. Of in het geval van Nico Deswaef (26) niet zomaar een kot, maar een huis met middeleeuwse gevel en originele glasramen, en blijkbaar ooit het woonhuis van Albrecht Dürer.

De binnenkant van het huis ziet er wel gewoon uit als een typische studentenwoning. "Niet op de rommel letten", is het eerste wat ik te horen krijg. Nico vertelt dat hij het huis vooral gekozen heeft voor de charme die zo typisch is aan oude huizen. Ik kan hem alleen maar gelijk geven. En of het soms niet lastig is dat het huis zo oud is? Behalve het enkel glas valt dat heel goed mee. "En je hoort soms wel de seks van de buren. Zeker als ze zat zijn, dan is dat altijd extra luid."

Wat opvalt in de woonkamer is de uitgebreide collectie cd's, en een ingekaderde foto van een albumcover. Nico begint meteen enthousiast over muziek te vertellen. Het album is van een obscure Franse noiseband waarvan hij een paar cd's heeft liggen. Ze hebben mooie covers maar donkere teksten, "maar die zijn in het Frans, dus je verstaat dat toch niet."

Muziek is maar een van Nico's passies. Hij rondde eerst een lerarenopleiding af en is nu bezig aan een master Landschaps- en Monumentenzorg. Verder is hij actief bij studentenclub Nordkempus en als mede-oprichter van Jazz in 't MAS.

Nordkempus is vooral een gezellige vriendengroep waar iedereen welkom is, vindt Nico, en hij heeft in het studentenleven heel wat *skills* opgedaan. Die past hij nu toe bij de organisatie van muziekevenement Jazz in 't MAS. "Het MAS betrekt de inwoners van de stad te weinig bij het museum en focust vooral op toeristen, en dat is jammer. Daar willen wij verandering in brengen."

Ook voor een foto heeft hij meteen een idee klaar. "Ik had iets in gedachten zoals de scène bij de videotheek in *Trainspotting*, waar we naast elkaar zitten maar niks met elkaar te maken willen hebben." Serieus kijken blijkt niet onze sterkste kant, maar hij is tevreden met het resultaat. "En als je tijd hebt moet je zeker ook de boeken eens lezen, die zijn nog beter dan de film." Het is moeilijk een onderwerp te vinden waarover hij niet gepassioneerd kan vertellen.

Nico zit dus duidelijk niet stil. Wanneer de foto klaar is moet hij er zelf alweer vandoor, om nog posters te plakken voor zijn evenement. Ik kan in ieder geval mijn to-dolijstje weer aanvullen voor de komende weken: de boeken van *Trainspotting* lezen en jazzmuziek gaan luisteren in het MAS.

Het laatste Woord

Paleoweltschmerz

Tekst en beeld: Yannick De Meulder

Je zal het maar voorhebben: het ligt op het puntje van je tong en toch kan je er niet opkomen. Dat ene woord ontglipt je keer op keer. Dit jaar schiet *dwars* alle schlemielen in zulke navrante situaties onverdroten ter hulp. Maandelijks laten we ons licht schijnen op een woord waar de meest vreemde betekenis, de meest rocamboleske herkomst of de grappigste verhalen achter schuilgaan. Deze keer: 'Paleoweltschmerz'.

Af en toe voel je je intriest. Een gevoel van melancholie overvalt je en je ziet het niet meer zitten, want de wereld is onvolmaakt. Dat gevoel kan zelfs tot fysieke pijn leiden en dan wil je niets liever dan hieraan ontsnappen. Laat het aan een Duitser over om hiervoor een woord te verzinnen: Weltschmerz. Weltschmerz is het gevoel dat je ervaart wanneer je tot het besef komt dat de fysieke realiteit nooit de verlangens van de geest zal kunnen bevredigen. Zo moet ook de Duitse schrijver Jean Paul Richter zich hebben gevoeld toen hij de term bedacht, letterlijk 'wereld-pijn'. Hiermee vatte hij het romantisch escapisme van zijn tijd in één woord samen en gaf ons meteen een nieuw woord voor deze rubriek.

Maar zelfs Richter kon de impact van het woord doorheen de jaren niet voorspellen. Ten eerste zal het woord menig literatuurstudent tot een diepe depressie gedreven hebben. Daarnaast bestaan er verschillende variaties van het woord, zoals pseudoweltschmerz, dat samen met zwarte romantiek een belangrijke rol speelt in de gothic subcultuur. Natuurlijk is er ook het woord waarover dit artikel gaat: paleoweltschmerz.

Om te begrijpen wat paleoweltschmerz betekent, moeten we terug in de tijd. Een paar miljoen jaar om precies te zijn. In die tijd werd de wereld bevolkt door de lievelingsdieren van elke klein kindje tussen vijf en twaalf jaar: dinosauriërs. Deze grote reptielen hebben langer op aarde geleefd dan wij zoogdieren, maar nu zijn er nog maar enkele van hun afstammelingen over en als we *Jurassic Park* mogen geloven dan is het beter zo. Over hoe en waarom de dinosauriërs zijn uitgestorven, bestaat echter nog veel twijfel en de ene suggestie is nog origineler dan de andere.

Naast meteorieten, constipatie en een tekort aan vrouwelijke dino's, is een van de meest deprimerende theorieën die hierover de ronde doet dat de dinosauriërs zijn uitgestorven door hetzelfde gevoel dat wij ervaren als we te lang naar het nieuws kijken: 'wereld-pijn' of weltschmerz dus. De dino's zouden na tienduizenden jaren zo gedesillusioneerd geraakt zijn door onze wereld, dat ze gewoon allemaal uitgestorven zijn. Het woord paleoweltschmerz vat deze nogal droevige theorie in één woord. Of het kan gewoon een grote meteoriet geweest zijn, natuurlijk.

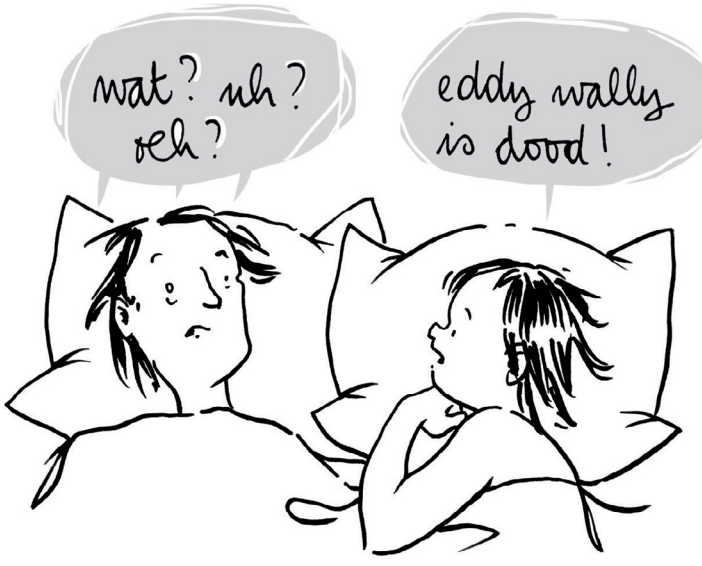

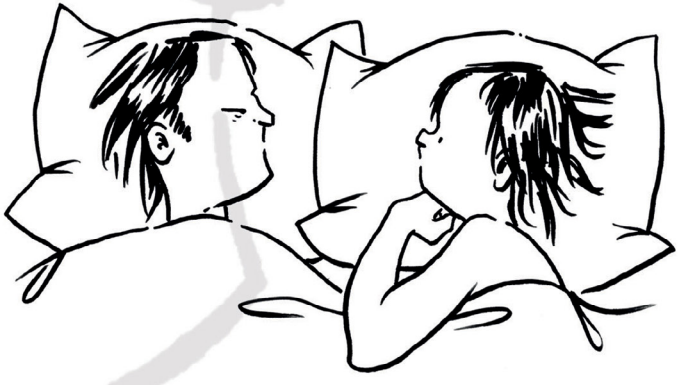
contraire

het mysterie ontrafeld

RELATIVITEITSTEST

©ilah